

Wendelsbergs årsblad

2017

**Nu finns Wendels-
bergs Kamratförbund
på FaceBook
också!**

www.facebook.com/wendelsbergskamratforbund

Utges av Wendelsbergs Kamratförbund

Årgång 52/2017

Redaktionen:

Wendelsbergs folkhögskola
435 35 Mölnlycke
031-338 05 30

Redaktörer:

Ola Karlberg, 0761-073747
ola.karlberg@folkbildning.net
Sven Östberg, 0707-492070
sven.ostberg@me.com
Sören Eriksson 0733-144924
soren.eriksson@wendelsberg.se

Grafisk form:

Ulf Magnusson Ord&Bild
umob@bredband.net

Ansvarig utgivare:

Sören Eriksson, rektor

Bilder:

Ulf Magnusson Ord&Bild
Sören Eriksson
Cariina Sundström
Björn Lanefelt

Kamratförbundets plusgiro:

16 37 48-7

Rektorns ruta

Wroom! Vad var det?? Jaha, det var ännu ett år som passerade. Det kanske inte känns så för dig för det var ju inte så länge sedan du fick det förra årsbladet. Men det berodde mest på att vi av olika skäl kom lite i otakt. I verkligheten har det gått ett helt år sedan sist. Det har också gått ett helt år sedan jag satte mig i rektorsstolen. Det är faktiskt inte klokt. Men med tanke på hur länge tidigare rektorer huserat här på skolan så är ett år inte ens mätbart.

Jag tror jag fortsätter med att vara ny under några år, det är inte så dumt. Jaha, du är ny som rektor, säger en del, med ett förlåtande tonfall. Det tänker jag dra nytta av så länge som möjligt. Många har frågat under året som gått hur det känns att vara rektor. Jag har undvikit att svara eftersom det är svårt att göra det efter tre veckor eller ens några månader... men nu gör jag det. Det känns härligt! Förmodligen har jag lagt beslag på ett av världens bästa jobb. Hur är det då att gå från lärare till rektor och plötsligt bli chef över sina kollegor? Det kan gå riktigt illa, har man ju hört. Det är möjligt att jag borde oroat mig mer över det men det gjorde jag aldrig. Jag tror att det säger mer om Wendelsberg än om mig. Än så länge har jag inte blivit inklämd i något hörn eller nedsläpad i det mörka arkivet, så jag räknar med att det skall fungera också i framtiden.

Vad skulle kunna hända? Konflikter och osämja har nästan alltid sina rötter i att information undanhållits eller inte nått fram. Därför läcker systemet som ett såll. Ambitionen är att alla skall veta allt om allt, eller ja, i varje fall nästan... Det är ont om hemligheter och hierarkier på Wendelsberg och det menar jag förebygger mycket otrivsel och osämja. Vi undviker också att bestämma över huvudet på andra. Det är nämligen en dålig strategi som endast ger kortsiktiga effekter, oftast inte ens det. Det är inte så att alla måste vara med och

bestämma om allt men däremot skall alla veta var besluten tas i huset och känna att man har möjlighet att göra sin röst hörd.

En stor skillnad sedan lärtiden (det låter som om det var tjugo år sedan...) är att innehållet i kommande arbetsdagar är svåra att överblicka. Faktum är att jag redan helt gett upp. Vad jag än har planerat så blir dagen på ett annat sätt. Det kändes en smula ovant i början men nu har jag förstått att det är det som är jobbet och att det är faktiskt just det som är tjusningen med det. Det händer saker praktiskt taget varje dag som jag aldrig varit med om och som jag inte ens hade en aning om kunde hända. Visst är det underbart!

Dagarna är fyllda av överraskningar. Lärare som vill hitta på nya saker, elever som vill hitta på andra saker, elever som behöver stöd, lärare som behöver stöd, någon är arg, oväntade fakturor, oväntade intäkter, en ny åkgräsklippare, någon är ledsen, företagarföreningen kommer på frukost, löv som skall krattas, vattenskada i källaren, lärare som sjunger,

oväntade gäster på hotellet, kockar som förvånar, elever som hurrar, en kurator på besök, vaktmästare som spelar gitarr, många vill prata om ditt och datt, varmvatten och värme som försvinner för att sedan komma tillbaka, någon skadar sig, polisbilar på gården, ett tal skall hållas, myrinvasion i Mellangården... Tja, fortsättning följer. Jag lär mig nya saker varje dag och har förstått att rektorskapet, precis som livet i övrigt är som ett ständigt pågående träningsläger. Det är underbart!

Wendelsberg blir aldrig något annat än summan av de människor som finns på skolan. Personal, kursdeltagare och andra som av olika skäl befinner sig här. Dagarna i ända eller mer sporadiskt. Vi har en enastående personal på Wendelsberg som hela tiden fattar kloka beslut och uträttar mirakel och stordåd på ett obegripligt sätt. Kursdeltagare som sliter och utvecklas och förvånar. Gäster från när och fjärran som delar med sig på alla möjliga sätt. Allt inramat i en makalös 1800-talsmiljö. Det känns girigt att önska sig mer.

Detta årsblad skildrar i någon mån livet på skolan under det år som gått. Vi får inte plats med allt. Den nya plåtfasaden på Mellangården får utelämnas liksom att elever tvingades ha ytterkläderna på under några dagar då värmesystemet tog semester. Ja, en hel del annat också faktiskt. Men vi ses ju snart på kamratmötet här på Wendelsberg den 6 maj och då skall vi berätta mer. Håll ut!

Varmt välkommen!

Sören Eriksson
rektor

Jan Wennergren - väldigt mycket Wendelsberg

Jan började arbeta på Wendelsberg redan 1969 som lärare i teater. Två timmar i veckan. Sedan blev det mer - teaterlärare på heltid, rektor, lärare igen, årsbladsredaktör och till sist mannen som skulle sortera Justus Elgeskogs arkiv. Jan avled november förra året.

Jan blev en av dem som levde med Wendelsberg. Han sysslade med en hel del annat också - men Wendelsberg fick en väldig plats i hans liv. Wendelsbergslivet började betydligt tidigare än den första anställningen. Jan föddes in i NTO. Wendelsberg var NTO:s folkhögskola och Jan var mycket på Wendelsberg, redan som barn. Under Jans uppväxt var dessutom skolans rektor, Hilding Friman, Jans morbror. Men det har egentligen inte med saken att göra.

Göteborgs NTO-distrikt abonnerade på Göteborgs stadsteaters alla parkettplatser under några decennier. Det abonnemanget sköttes

av Jans föräldrar och det hade betydelse. Jan blev tidigt teaterimpregnerad. NTO teaterstudio bildades på Wendelsberg och Jan var med. Där hade han dessutom turen att träffa sin hustru Ingela. Den där teaterföreningen väckte stor uppmärksamhet, både i Sverige och internationellt, med sina nyskapande och egenartade föreställningar. Teaterstudion kom att arrangera Sveriges största och hittills mest betydelsefulla amatörteaterfestival, NBV-festivalen. Jan tog initiativ till att festivalen hamnade på Wendelsberg och till sist blev teaterstudion och festivalen viktiga delar i upphovet till Wendelsbergs teaterutbildningar. Det blev mycket teater runt Jan.

Jan ansåg för övrigt att livet var en stor teaterföreställning och att det gällde att spela sina roller väl. Precis som när man kommer till en teaters engagemangskontor och tilldelas roller - somliga spelar man gärna, andra spelar man mest av plikt - så tilldelas man roller av livsteatern. En del som man gärna spelar och andra som man spelar därför att man har ett bindande kontrakt.

Jan tilldelades många roller som gick ut på att ta ansvar, reda upp och fatta slutgiltiga beslut. Han blev bland annat rektor på Wendelsberg. Man skall inte överdriva rektorers betydelse för skolor men de påverkar faktiskt en hel del och de blir också någon sorts bild av epoker. Man kan nog säga att Jans rektorsskap gjorde Wendelsberg lite modernare. Ja - vad nu modernare kan betyda.

I just det här sammanhanget innebar det ett lite annat förhållningssätt mellan skolpersonal och kursdeltagare och också delvis nya umgängesformer mellan olika delar av personalen. Skolan började se på sig själv med lite större självdistans. Det skrattades mer och på ett mer respektlöst sätt. Med Jan minskade också rektorns direkta inblandning i all verksamhet. Det formella ansvaret kan en rektor aldrig bli av med men Jan började delegera ansvar till den personal som skötte den prak-

tiska verksamheten, i pannrum, kök, kontor och lärosalar. Något som med tiden visat sig vara ett mycket framgångsrikt recept.

Det var många som ville tala med Jan. Han visste ju så mycket, om det ena och om det andra. Dessutom var han så bra på att lyssna och han kunde lotsa människor i livsfrågor. Som nybliven rektor blev han så populär som samtalspartner att han var tvungen att få fart på det signalsystem som en gång suttit vid tjänsterummets dörr. En sådan där låda med tre lampor "kom in", "vänta", "försvinn".

Jan gav nog egentligen inte så många råd i livsfrågor, men han var bra på att lyssna. Emellanåt hummade han lite eller ställde precis den fråga som behövdes för att tankeverksamheten skulle komma vidare, så att den som sökte råd, kom på de goda råden själv. Jan hade en omfattande pondus och erbjöd på det viset stor trygghet. Vid något tillfälle i en omklädningsskrubb, bakom Lisebergs stora scen, menade han, att han i dessa stycken hade haft god hjälp av en viss medfödd sävlig het, ett eftertänksamt tonfall och en för ändamålet passande kroppshydda.

Alla roller var inte beställningar från livets engagemangskontor. Jan åtog sig mycket på eget initiativ också. Efter avslutad rektorstid redigerade Jan Wendelsbergs Årsbladet, han undervisade en hel del och han klev ned för trappan vid tidningsrummet, ned i Wendelsbergs källare, för att avsluta ordnandet av de delar av skolans arkiv som innehåller sådant som inte alldeles självklart skall arkiveras. Jans företrädare, Arne Svensson, hade påbörjat arbetet men inte kommit särskilt långt. Det berodde inte på något sätt på att Arne inte varit flitig. Inte alls. Arne tillbringade många timmar i källaren, ofta tillsammans med en chokladkaka som färdkost. Nu var det bara det att materialet som skulle sorteras, och i en del fall borde slängas, var mycket omfattande och mångskiftande. Mycket var både ointressant och obegripligt för alla utom Arne och några andra med personkännedom och sådana kunskaper om Wendelsberg och nykterhetsrörelsen, som liknade Arnes. Arne

fastnade ofta i läsning i stället för sortering. Han hann alltså inte så långt.

Jan åtog sig med entusiasm att fortsätta där Arne slutade. Jans kunskaper om Wendelsberg, nykterhetsrörelsen och människor inblandade där var inte heller att förakta. Jan strandade också på en kobbe av spännande dokument och bilder som endast han och några få ytterligare kunde identifiera och sätta i sammanhang med annat material. Jan kom att läsa mycket i arkivet, sortera mindre och slänga - obetydligt.

Jan hade mycket annat planerat också. Han hade tänkt sig ett pod-program tillsammans med den nypensionerade rektor Sven, en lätthanterlig teaterturné med resterna av den ursprungliga Teaterstudion, ett forskningsprojekt kring Wendelsberg och logen Mimer tillsammans med gammeldags rektor Sven, en ganska långt kommen doktorsavhandling kring Justus Elgeskogs folkbildningsinsats i NTO - bland annat. Jan arbetade på en mycket stor livsteater med bred repertoar.

Nu blev det inte så mycket med de senaste planerna. Döden trängde sig på och den skulle ju också skötas.

Sven Östberg

Ett alldeles nytt rektorsporträtt

På många folkhögskoleväggar hänger det porträtt. Oftast handlar det om allvarsamma män, avmålade i äkta oljefärg. På de yngre folkhögskolorna är det inte ovanligt med konstfotografier av allvarsamma män. Det förekommer även att avmålade, allvarsamma, kvinnor hänger på väggarna – men det är nog i huvudsak allvarsamma män. Går man nära kan man oftast läsa helt okända namn på små skyltar vid tavelramens nedre kant. Skyltarna brukar också berätta att figuren ovanför var rektor. Sedvänjan att måla av rektorer som lämnar sin tjänst är just nu inte lika vanlig som förr och många av porträtten flyttas, i små steg, bort från centralt placerade väggar till mer undanskymda platser för att till sist landa i ett källarförråd.

Av någon anledning har seden att måla av folkhögskolornas handarbetslärarinnor, vaktmästare, expeditionsbiträden och svensklärare aldrig uppstått. Man har väl av något dunkelt skäl ansett att just rektorer gör sig särskilt bra på oljemålningar.

Det kan eventuellt också ha funnits en idé om att just rektorer har en alldeles särskild betydelse för hur skolan artar sig och därför måste målas av. Eller att rektorsskapet varit så prövande att rektorn bör avbildas i egenskap av martyr. Bägge dessa teorier måste betraktas med den allra största tveksamhet.

Vanan att avbilda rektorer har försvunnit – som otidsenlig – och det är bra. Men emellanåt kan man ta fram bilderna och kika på dem. De säger något om tiden de målades i och de berättar något om hur människor ville bli framställda. Dessutom säger det något om vad som samtiden ansåg viktigt att poängtera. Det finns oerhört mycket kavaj på de här porträtten. Det är inte ovanligt att kavajen upptar två tredjedelar av tavlans yta. Rektorshuvudet, blir ganska litet i förhållande till kavajen. Det kan möjligen antyda att man alltid ansett att ämbetet, symboliserat av en kavaj, har varit viktigare än huvudet. Man vet inte. Blicken i huvudena är mestadels mycket fast. Rektorer förväntas ha en fast blick som tecken på en i övrigt orubblig karaktär. Verklighetens rektorsblickar har ofta nog varit milda. Ungefär som då man förr föreställde sig aposteln Johannes. Johannesblickar gör sig inte på rektorsporträtt.

Bakom och runt de avbildade rektorerna har konstnärerna gärna samlat sådant som antyder motivets intressen eller livsuppgifter. Böcker är inte ovanligt. Rektorer bör vara bokligt sinnade. Ett obestämbart töcken är inte heller sällsynt. På det viset framstår rektoren som ett ljus i mörkret. Cyklar, dynggrepar och kanoter har förmodligen aldrig förekommit på rektorsporträtt.

På Wendelsberg upphörde man att måla av rektorer redan på 1950-talet. Waldemar Hallin var den siste i olja. Hilding Friman göts i brons och Arne Svensson fotograferades. Sedan upphörde avbildandet av rektorer. Tiden för sådant hade gått. De flesta av porträtten har också försvunnit från de offentliga väggarna med motiveringen att gamla gubbar, vars särskilda betydelse kan diskuteras, inte skall titta ned på unga oförstörda elever. Det ligger väl något i det också.

Men nu är det ju så att en del är barnsligare än andra. Gammelrektor Sven tillhör de mer omogna. Han har emellanåt glatt sig åt att förgå mänskligheten. Redan på 1970-talet

klädde han sig i kavaj och påträngande slips så fort det var möten med andra folkhögskolors lärare. På den tiden klädde sig gärna folkhögskolornas män i rutiga flanellskjortor och försökte se ut som canadensiska skogshuggare. Många pyntade sig gärna i beige, bar runda glasögon och jordskor som sluttade bakåt. Kvinnorna drogs gärna till det folkloristiska hållet. Alla ville utstråla empati. Det kunde bli lite kväljande. Att i sådana sammanhang hävda att "vi i arbetarklassen har inte råd att klä ned oss" och uppträda i måttsydd kostym, med slips, kunde sprida förvirring. Sådant roade Sven – på den tiden.

Sådana barnsliga beteenden går inte ur bara för man går i pension. Delar av personligheten verkar vara immun mot mognad. Att ordna ett rektorsporträtt, nu i modern tid, är kanske något riktigt förbjudet – tänkte Sven. En ryttnarstaty i brons, eller möjligen marsipan, hade nog varit ännu mer förbjudet. Men till all lycka tillät inte ekonomin sådana utsvävningar. Det fick bli ett porträtt. Hur skall nu ett porträtt utformas? Ja – det måste ju innehålla något som man åstadkommit. Allt enligt regelboken för porträtt av betydelsefulla personer. Det måste vara något betydelsefullt. En del gamla kungar och despoter såg till att bli avbildade utklädda till romerska kejsare. Det kan vara något. Vad har rektor Sven åstadkommit som kan tänkas gå till eftervärlden? Åtminstone en fyra, fem år framåt. Jo – han har uppfunnit revyfiguren Lennart!

Lennart – mannen i blåbyxor, slips och hatt – världsmästaren som visste allt men alltid hade förståelse för andras goda vilja och såg världen från dess mest positiva sida. Se - det är något att uppmärksamma efter nästan 30 år i Wendelsbergs teater och på Lisebergs gator. Inte nog med det. Lennart hade ju en kamrat – Bertil. En likadan gubbe - oskiljaktig från Lennart. Dessutom framställd av en annan, inte avporträtterad wendelsbergsrektor – Jan Wennergren.

Ett dubbelrektorsporträtt, i helfigur, där rektorerna framträder som sina förnämsta skapelser. Det vore något att förbrylla mänskligheten

med. Risken är ju uppenbar att ett sådant porträtt kan väcka berättigad anstöt. Skulle två gubbar i blåbyxor vara en bra sinnebild för folkhögskolerektorsers maktpåliggande gärning? Trots att båda dessa avsuttna rektorer försöker anlägga stålblick och romersk kejsarehållning ser de, med sina johannesblickar, en smula avsigkomna ut. Skall det vara värdiga representanter för en anrik folkhögskola som släppt ifrån sig blivande ministrar, författare, riksdagsledamöter, horder av läkare, ingenjörer och allmänna världsförbättrare. Är det dessutom inte förmätet att beställa ett sådant porträtt, betala det med egna pengar och skänka det till sin gamla arbetsplats? Ja – det kan man fundera över.

Lennart och Bertil har alltid sett till mänsklighetens bästa. De har därför ordnat det så – att om man mår illa av tavlan så står det var och en fritt att vända den så att baksidan kommer utåt.

Ulf Magnusson fotograferade Lennart och Bertil, framför ridån på Wendelsbergs teater den femtonde februari 2016. Tavlan överlämnades i maj samma år.

Sven Östberg

Rektorsporträtt, traditionellt. Oskar Lundgren.

Afrikaengagemang

Gunn Svensson och Hans Hammarström rapporterar på följande sidor från Wendelsbergs engagemang i Afrika

Vår vänskola Ikwiriri och Karibuföreningens fotbollsprojekt

"Blev uppringd av Gösta Vestlund idag, han vill framföra sitt stora tack för det arbete vi i styrelsen lägger ner på att få Karibuverksamheten att fungera så bra!

Gösta får Karibu-Nytt på papper, hans dotter läser för honom. Han är imponerad av det som händer idag, framför allt av fotbollsprojektet. Det kommer en liten summa till egeninsatsen, hälsar Gösta.

En anledning till att Gösta uppskattar Karibu-Nytt är att han får information om något han jobbade med för länge sen och om FDCs han varit på och ser utvecklas. Den här gången gällde det Ikwiriri. Han berättade att när han var där och FDCn skulle bli FDC, då berättade de äldre på skolan att de hade ett stort problem - elefanter som kom och åt upp och trampade ner majsskörden. Det brukade också komma fem lejon och stryka förbi, men

det var inget problem", rapporterade Ebbe Andersson som sitter i Karibus styrelse.

Gösta Vestlund var en av de som startade Karibuföreningen i början på 80-talet för att vara en länk mellan skolorna i Tanzania och i Sverige, de ca 55 skolor för vuxna som hade startats med hjälp från Sverige på 70-talet, efter att ha inspirerats av folkhögskolans modell. Sen mitten på 90-talet får de inget ekonomiskt stöd från SIDA längre utan Tanzania ska själva stå för kostnaderna. Vilket det är si och så med. Idag får man bidrag till personalens löner men allt annat måste man hitta finansiering till någon annanstans.

Vår vänskola, Ikwiriri Folk Development College, som vi varit vän med sen 2000, har exv. de sista åren haft två driftiga kvinnliga rektorer som varit bra på detta. Felista rustade upp och renoverade ett konferenscenter med hjälp av

Glada spelare i matchställ vid första träningen med boll från Wendelsberg.

vår ansökan till Forumsyd och de fick därigenom ekonomisk hjälp till detta. De har en stor egen kortkursverksamhet samt andra som hyr lokaler för kurser och konferenser.

Skolans senaste rektor Cecilia har startat en förskola, köpt in datorer så de kan ha datakurser och hon har också köpt in examenskläder à la England som deltagarna kan hyra på examensdagen. Dessa hyr hon också ut till andra skolor. Tala om kreativitet!

Karibuföreningen har ca 20 folkhögskolor och ett 15-tal enskilda som medlemmar. Vi samarbetar med Karibu Tanzania, en förening där alla FDCs är medlemmar. De har ett kontor i Iringa med 5 anställda som gör jobbet med projekten, vi i Sverige gör ansökningar till Forumsyd, samlar in egeninsats till projekten och informerar om dem.

Internationellt samarbete bygger på långvariga kontakter, att man lär känna varandra, vet varför vi samarbetar och vad som är vårt mål. I Karibuföreningen är ett grundläggande perspektiv rättighetsfokus. Att vi alla har rätt till utbildning, demokrati etc för att kunna få ett värdigt liv.

Karibu-Nytt är vårt föreningsblad, går idag ut till ca 180 prenumeranter och kan fås via mail. Redaktör Ebbe Andersson.

Ikwiriri ligger ca 15 mil söder om Dar es Salaam, de har idag ca 130 deltagare, de har internat, 4 kor, 3 nya brunnar (de slipper nu gå flera kilometer och hämta vatten).

Kurserna på skolan är 2-åriga yrkesutbildningar som: elektriker, kokerska, sömmerska, murare, jordbruk och djurhållning.

Karibuföreningen har de senaste åren drivit mama-kurser för unga ensamstående kvinnor med barn, lärarfortbildning liknande folkhögskolläroterutbildningen och en rektorsutbildning, de två sista i samarbete med universitetet i Linköping. Alla nu avslutade men lärarfortbildningen ingår numera i det ordinarie fortbildningsprogrammet för lärare i Tanzania.

Nu har vi projektet "Fotboll för unga kvinnor i Tanzania", där 25 skolor deltar. Ca 30 deltagare på varje skola läser halvtidskurs och lär

sig ledarskap, träningsmetodik samt coaching av ett lag. Utbildningen görs tillsammans med Tanzanias fotbollsförbund och FIFA. En tanke med kursen är att fotboll stärker unga kvinnor vilket stärker dem för ett aktivt deltagande i samhället.

En lärare på varje skola har utbildats för att hålla i kursen och de får kontinuerligt fortbildning. T.ex. ska de alla gå domarkurs, och det är nästa steg i kursen att alla kan gå vidare med domarkursen, samma kurs som domare går här i Sverige. I Tanzanias högsta liga i herrfotboll finns det kvinnliga domare, kan det tänkas i Sverige?

På varje skola ska det ordnas fotbollscup för ca 100 flickor i närområdet. Detta ihop med kursen innebär att ca 3 500 unga kvinnor och flickor kommer att delta i projektet.

Projektet har också lovat att bidra med 4 nya fotbollslag till damligan som startar i november i Tanzania.

Som gammal fotbollsspelare är det självklart jättekul att vi driver detta projekt. Och det var fantastiskt i höstas när vi besökte några skolor som är med i projektet, naturligtvis Ikwiriri men också en skola, Mbinga, som ligger i Tanzanias sydvästra hörn nära gränsen till Mocambique, där de hade satsat stort och byggt en spelplan för kvinnlig fotboll, vilken jag fick inviga med att lägga en "foundation stone" och äras med mitt namn på arenan. Fotbollsprojektet har en budget på 480 000, 45 000 ska vi samla in i egeninsats.

Gör som Gösta, stöd vårt projekt, sätt in på pg 85 23 30-0 eller swisha till 123 303 5763!

*Gunn Svensson,
lärare på Wendelsberg och
ordförande
i Karibu Sverige*

Bisatsens betydelse

Det första jag slås av är den fuktiga värmen, den gigantiska ölreklamen och den hektiska trafiken. En promenad till huvudkontoret kräver en paus så Sven Persson bjuder på den lokala specialiteten Stoney tangawizi, ingefäraläsk, helt oslagbar! Väl på UYDELS kontor möts vi av chefen Rogers Kasirye och de bekanta Mutaawe Rogers och Immaculate Nanziri. Efter en genomgång av kontoret och programmet åker vi och åter.

Senare på kvällen sitter jag och funderar på vad jag egentligen är med om. Sven, Mutaawe och Immaculate träffade jag första gången under vecka 43 när samarbetsprojektet mellan CAN/SLAN och UYDEL var inne på sin andra vecka då vi gjorde olika besök i Göteborg som kunde vara intressanta för UYDEL. Vad är då UYDEL? Uganda Youth Development Link är en ideell organisation som grundades 1993 och fick tidigt stöd av IOGT-NTO. UYDELS målgrupp är svåråtkomliga ungdomar (10-24 år) som lever på gatan och i slummen, inklusive kommersiella sex-arbetare, missbrukare, misshandlade barn, föräldralösa och tonårsmödrar i Kampala stad. Genom uppsökande

verksamhet fås ungdomarna att komma till dagcenter där de erbjuds ungdomsanpassad information och kunskap om reproduktiv hälsa, HIV/AIDS, behandling av drogmissbruk, och yrkesutbildning i 6 till 9 månader. Idag finns även ett internat på Masooli, Kampala och en omfattande verksamhet på landsbygden. På fredag morgon den 25/11 -16 kommer chauffören Geoffrey och Mutaawe och hämtar Sven och mig på Kolping missionshotell. Vi beger oss till Kampalas slumområden och besöker fyra dagcenter. Där möts vi av positiva och livsglada ungdomar som under enkla förhållanden förkovrar sig i olika yrken och lär sig bland annat säker sex. Några delar med sig av sina livsberättelser och som ger utsatt-het en ny innebörd. En tjej berättar hur hon som 14-åring blir bortgift till en elak man som misshandlar henne så hon flyr till en annan man som ger henne en delad sängplats under en bro där hon får knappt 4 kr i ersättning för att utnyttjas varje natt. Hon blir gravid och en liten tid efter att hon fött sitt barn hittar UYDELS socialarbetare henne och nu är hon snart efter 6 månader utbildad hårfrisörska. På lördag morgon blir det tidig hämtning för nu ska vi åka ut till Masooli som har ett internat för de mest utsatta. Ett rejält fys-pass står

Ungdomar tränar att sy på symaskin i Banda Kampala.

Stickmaskin i Bwaise, Kampala.

på dagordningen under ledning av Mr Rogers. Som enda mzungu (swahili för vit person) gäller det att hänga med för alla ögon finns på den vita europén. Efter en samling med ungdomarna bjöds det på dansuppvisning. Även jag hamnade i centrum då jag försökte bugga med en av ungdomarna. Då fullständigt exploderade området och plötsligt var nästan alla uppe och dansade. Dagen på Masooli avslutades med en rundvandring.

På söndagen tänkte Sven och jag gå och simma men vi fick istället känna på slutet av regnperioden. När det regnar, håll dig inne! På kvällen hade regnet upphört och vi kunde åka till Ndere kulturcentrum där vi blev underhållna med mycket traditionell dans, sång och musik.

Tidig hämtning på måndag för nu skulle vi ut på landsbygden och besöka tre DREAMS center. Det är en ny verksamhet sedan april 2016, vilket innebär att lokalerna är nya och fräscha. DREAMS finns i fem olika landsbygdsdistrikt. Anledningen till att jag fick möjlighet att åka med till Uganda var mina erfarenheter av läs- och skrivprojekt. Det visade sig att alla ungdomar har hoppat av skolan i förtid och även de som nästan gått klart har stora brister i läs- och skrivkunnigheten. På ett center frågade vi socialarbetaren hur det stod till med läs- och skrivkunnigheten och hon kände bara till ett fåtal som inte kunde skriva. När vi sedan frågade ungdomarna om de kunde läsa en kort novell var det bara en handfull som

räckte upp handen av cirka hundra tillfrågade. Hur kunde vara så stor skillnad? Jo, skrivkunighet definierades som att kunna skriva sitt namn tre gånger utan att stava fel! Här finns alltså en rejäl utvecklingsmöjlighet.

Vi fick också prov på att söndagens dansuppvisning verkligen är levande, åtminstone på ett center där tjejerna dansade och sjöng för oss i nästan en timme. En tjej berättade att hon var så lyckligt lottad som fått komma till centrat för nu hade hon fått lära sig att hon hade ett egenvärde och behövde inte bjuda ut sig till tio pojkvänner utan nu räckte det med två och dessutom säkert.

Sven har ju varit många gånger i Afrika och skulle på tisdagen hålla i en workshop för UYDELS socialarbetare. Vi hade fått information om att det skulle starta kl 9.00 så Sven planerade för att starta kl 10.00. Hur det gick? Vi började 9.55 men då var å andra sidan bara 2/3 där. Det framkom att en stor tidstjuv i UYDELS arbete är socialarbetarnas löner och villkor. Eftersom all verksamhet är projektbaserad är villkoren olika beroende på vem som stödjer de olika projekten. USA-finansierade projekt ger högre lön än t ex australiensiska. Samma arbete kan alltså ge ganska stor skillnad i lönekuvertet.

Novembers sista dag var lite av Svens önskedag. Först åkte vi till Gaddafimoskén och fick en mycket trevlig guidning. De flesta ugandier är kristna, väldigt kristna, men cirka 15 % är muslimer. Moskén började byggas av en viss

UYDEL YOUTH CENTRE Nakulabye Kampala

Idi Amin men blev inte färdig förrän president Museveni bjöd in Muammar al-Gaddafi som lät färdigställa moskén, Afrikas näst största, och därför bär hans namn. Ytterligare ett center besöktes och där märktes verkligen skillnad i vem som sponsrar de olika centra. Här satt 15 ungdomar i 40-gradig värme i ett litet rum med fyra symaskiner, men alla var positiva! Vi åkte vidare till Butabika mental referral hospital, Ugandas största mentalsjukhus där vi fick träffa chefen Dr David Basangwa, tillika styrelsemedlem i UYDEL. Han berättade om de stora missbruksproblem man har i landet som gör att sjukhuset har 150 % beläggning. Klimatet gör att naturen ger fyra skördar per år och det gäller ju då också cannabisplantor som ofta odlas i stora mängder under bananträden och därför är svåra att upptäcka.

De fem första dagarna i december åkte Sven och jag på safari med bland annat möte med bergsgorillor, men det är en annan historia. Åter i Kampala på tisdag gällde eget program för mig då Sven åkte hem. På Masooli hade jag värderingsövningar och samtal med ett 50-tal ungdomar. Till skillnad från oss så har man den långa semestern runt jul så därför hade en del ungdomar åkt hem, men alla har inte någonstans att ta vägen. Jag nämnde tidigare att i Uganda är man främst kristna,

mycket kristna. När jag avslutade lektionerna med ungdomarna sa jag: I wish you all good luck men då kom min översättare och rättade mig och sa: He means God bless you. På eftermiddagen fick jag möjlighet att shoppa tillsammans med Immaculate och Geoffrey. Att shoppa ensam som mzungu är ett bra sätt att snabbt bli av med sina pengar. Onsdagen ägnades åt ett återbesök på tre centra för att göra ett enklare test för att se om de ungdomar som de trodde läste och skrev bäst kunde användas som ledare/assistenter. Det visade sig att de bästa inte var så bra, så hjälp till självhjälp är nog en tveksam väg. 8e december hade jag mitt sista tunga uppdrag; hålla i en workshop för yrkeslärare och några socialarbetare. De var fyllda med realistiska idéer om hur de skulle kunna öka läs-, räkne- och skrivkunnigheten. Det kändes extra bra att jag samma dag fått tips från Tanzania att det fanns ett läs- räkne- och skrivkunnighetens projekt "Leave no girls behind" att söka medel från senast 20 december. Var kom bisatsen in? Inget av det här hade inträffat om jag inte intresserat mig för rektor Sören Erikssons bisats när han berättade vad jag missat på lärarrådet den 19/9 "...så är du intresserad av att åka till Uganda kan du höra av dig".

*Hans Hammarström, lärare på
Wendelsberg*

Lärarrådets bästa

"Sjung och le, sorgerna göm och glöm en värld så trist..." Så kan det låta under inledningen på ett av Wendelsbergs många lärarråd. Det är en mångårig tradition att alla kollegiemöten inleds med en glad och munter sång som gör oss glada till sinns. Det är en lisa för själen att sjunga tillsammans. Det är inte bara så att sångarna håller sig friskare och därmed lever längre, de är på bättre humör också. Därför sjunger vi. Ett gott humör förklarar processen avsevärt på ett lärarråd. Ja, inte så att kollegiemöten på Wendelsberg är en mörkare tillställning än andra men ett glatt humör är alltid en god bas för kloka samtal och beslut.

Då går det inte med vilken sång som helst. Melodin skall vara, om inte klämkäckt munter, så i alla fall medryckande. Texten skall absolut ha någon form av bäring på det aktuella läget i världen. Till exempel väderläget utanför fönstret, årstiden, stämningen på skolan, dagens meny, världspolitiken eller något annat som präglar vår gemensamma folkhögskolesträvan.

För många år sedan när stämningen i huset var lite småsur (högst tillfälligt men i alla fall...) hittade gammelsektor Sven på att vi skulle sjunga "Här är gudagott att vara...". Det var ett synnerligen bra val och effekten varar faktiskt fortfarande. Surhet är mycket ovanligt förekommande i våra lokaler. På rektorns egen sångserver finns en sångskatt av oanad kaliber som ständigt utvecklas.

Skillnaden i smak och tycke mellan gammelsektor Sven och undertecknad är i detta fall försumbar. Möjligen ligger dagens låtval lite närmare nutid än tidigare. Det betyder kanske lite mer 60- och 70-tal än 30- och 40-tal. Men fortfarande gäller "Det ska va' gamla låtar, såna som man gjorde förr...". Den har vi för övrigt också sjungit.

Ett av rektorns många privilegier är alltså att välja sång till lärarrådet. Det är inget som håller en sömnlös om nätterna men en viss tankekraft går det ändå åt. När valet väl är gjort läcker rektorn dagens låt till jourhavande ackompanjator, som i allmänhet heter Jonas Bagge. Han utbrister då i bästa fall; Ja, den är bra, den tar vi... Senast var det "Låt hjärtat va' me', allt du gör beror på de'..." "...för än finns det hopp, än går jorden i sitt lopp...".

En oemotståndlig melodi och en text som både bjuder på lösningar och ingjuter hopp inför framtiden. En strålande medicin för både humör och själ i en ibland förvirrad värld. Vi är några som när en dröm om att någon gång få ge ut samlingen "Lärarrådets bästa". Med en allt kärvarare folkhögskoleekonomi i största allmänhet har vi det som ett ess i rockärmen inför framtiden. Alla är inte lika entusiastiska. Varje gång saken kommer på tal kan man se skrällen sprida sig i ansiktet på somliga i kollegiet. För deras skull, och kanske en del andras, hoppas vi på en ekonomi i balans också i framtiden.

Sören Eriksson

Slakten i skolbiblioteket

Det nya mötesrummet i västra biblioteket. Tomas Larssons nya dörr leder in till facklitteraturen och dramatiken.

På Wendelsberg har det sedan skolstarten 1908 funnits ett skolbibliotek. Under lång tid var det inrymt i Bruno Wendels gamla bibliotek i huvudbyggnaden. Skolan växte och behovet av lektions- och möteslokaler i huvudbyggnaden ökade. 1993 bar jag och mina dåvarande kolleger över alla böcker till vindsvåningen i Stallgården, ovanför vävsalarna. Där inrymdes ett långsmalt bibliotek med facklitteratur och dramatik i den östra delen och skönlitteratur i den västra.

Så har det fungerat sedan dess. Det ska sägas att vår boksamling, speciellt när det gäller romaner, inte blivit särskilt uppsläppt på senare år. Det är absolut inte så att vi på Wendelsberg ogillar romaner, men vi har det utmärkta Mölnlycke bibliotek på bara tio minuters gångavstånd, och det finns ingen anledning att konkurrera med det.

Våren 2016 behövde vi åter fler mötesrum, och kvadratmetersgiriga blickar föll på biblioteket i Stallgården. Facklitteraturen och vår unika samling dramatik skulle vi inte röra. Men bland romanerna kunde vi rensa bort en hel del, och även dom skrymmande hyllorna som stod mitt på golvet skulle vi kunna få bort. På så sätt skulle vi få ett öppet, vackert mötesrum i västra delen av biblioteket.

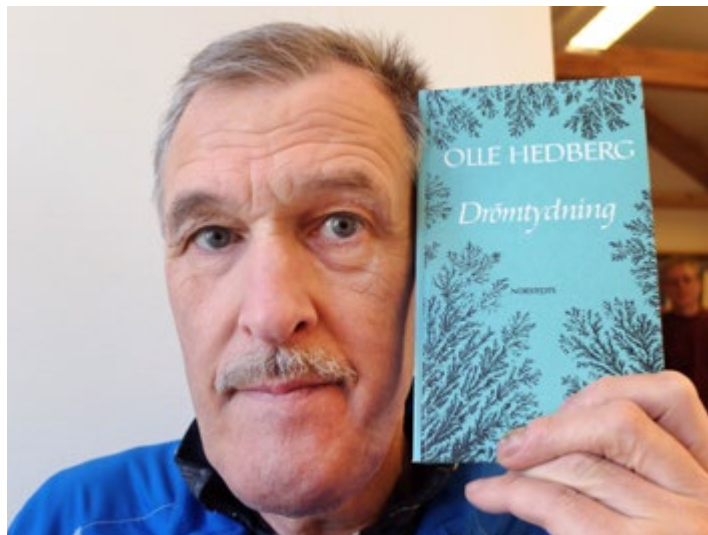
Så beslöts det att vår snickare Tomas Larsson skulle dela av det långsmala rummet med en dörrförsedd vägg och på mitten. Jag och vår bibliotekarie Bosse Arnryd skulle rensa ut gamla romaner.

Tomas jobbade på med stor yrkesskicklighet och klara instruktioner.

Bosse och jag kliade våra huvuden. Vilka kriterier skulle vi gå efter?

Wendelsbergsrelaterade romaner ville vi ha kvar. Böcker skrivna av gamla Wendelsbergselever, som Sven Edvin Salje och Birger Norman, fick stå kvar. Till och med Waldemar Hallins gamla lyrikantologi Toner och tendenser undgick bälet, även om utlåningsfrekvensen det senaste halvsekllet inte direkt slätt i taket. Processen gick till så att Bosse och jag gjorde snabba överväganden. Hårdast rensade vi bland äldre romaner. Det vi bedömde vara klassiker fick stå kvar, t.ex. verk av Selma Lagerlöf, Per Anders Fogelström och Vilhelm Moberg. Tio ex av Soldat med brutet gevär var dock nio för mycket.

En hel hög tidiga 1900-talsförfattare försvann, som Marika Stiernstedt, Pearl Buck (trots nobelpriset 1938!) och Gustav Hedenvind-Eriksson. Vi försökte vara hyggligt yrkesmässiga och objektiva, men det är tack vare Bosse som Leonid Andrejev står kvar.

Tomas Larsson

bredvid honom. Hon hade dött i sömnen under natten. Detta präglade troligen Herbert Tingsten."

Bosse och jag tittar andäktigt på varandra. Olle Hedberg får stå kvar i hyllan.

En del av våra utrensade romaner fick nya liv i våra elevers bokhyllor! Under några dagar fick eleverna botanisera bland utrensningsobjekten. Framför allt kånkade dom hem med överexemplar av klassiker, som t.ex. Mark Twains Huckleberry Finns äventyr, Charlotte Brontës Jane Eyre och Franz Kafkas Processen.

När vi kom till författaren Olle Hedberg var Bosse och jag överens om att han skulle rensas ut. Hur många av våra elever läser Olle Hedberg idag? Då tittar Tomas Larsson upp från sågandet. Många vet att Tomas är en mycket skicklig snickare, marmorare, glas-mästare, konservator, cyklist, maratonlöpare och jazzkännare. Få vet att han är en av dom största bibliofilerna vi har på skolan:

"Olle Hedberg är svår att fånga med några korta meningar", säger Tomas på sitt stillsamma vis. "Hela livet hade han religiösa och existentiella grubblerier.

Mycket av detta låg till grund när han utmejslade karaktärerna i sina romaner. Med en fin men bitande sarkasm skildrar han den småborgerliga miljö han växte upp i. I unga år hade han en god kamrat i Herbert Tingsten, som även han hade liknande grubblerier. Ett trauma för Tingsten som inte är så allmänt känt är att han som barn var mycket modersbunden och inte kunde somna om han inte låg jämte sin mor. Detta slutade med en skräckupplevelse. När Tingsten var fjorton år och vaknade en morgon, låg hans mor kall

Det är vemodigt att rensa bort böcker. Tänk alla dessa timmar, all denna möda och all denna glädje som krävts för att skriva dom! Och tänk all den förundran och förskräckelse, alla dessa glödgade kinder som romanerna framkallat under åren! Runt varje bok finns en mängd mänskliga öden och berättelser. Men livet går vidare, och vi har i fått ett vackert mötesrum.

Kom gärna och ta en titt!

Ola Karlberg

Bo Arnrød

Helene Gryte vidare på nya äventyr

Helene Gryte jobbar inte längre hos oss! Sedan i höstas är hon istället "meeting coordinator" på Rossareds säteri, som ägs och drivs av Volvo.

Hon är en upptagen kvinna. Vi får inte till någon träff på Wendelsberg innan Årsbladet ska i tryck, så jag intervjuar henne över telefon och mejl.

Helene Gryte kom till Wendelsberg som kock i november 1996, hitlockad av Malin Bergqwist, som då jobbade i köket. Helene hade under 10 år delat sej mellan en förskola i Partille och den legendariska krogen Le Chablis i Göteborg. Nu ville hon pröva något helt nytt. Från början var det bara fråga om ett halvårsvikariat som kock, men plötsligt behövdes en ny husmor/kökschef, och rektor Wennergren bad henne ta jobbet. Hon har alltid gillat utmaningar, och vilken utmaning är det inte att hålla 200 ungdomar och en personal på 45 personer på gott humör genom att servera god och näringsrik mat?

– Och så hade jag ju redan förälskat mej i Wendelsberg! säger Helene.

Under Helenes tid som husmor har jobbet förändrats och vidgats enormt. Dels på grund av att verkligheten utanför har förändrats, men också för att Helene, tillsammans med Ingrid Selin på konferenssidan, ville öppna Wendelsbergs kök utåt. Fler kurser, konferenser och lunchgäster utifrån kom till Wendelsberg. Dessutom började man med catering, man drev även under ett par år Råda församlingshems kök. Det blev hotell och vandrarhem. Matsedeln förändrades; salladsbordet växte väsentligt, nya maträtter vandrade in, andra ut, man tog hänsyn till olika former av specialkost...

– Förändringen som blev i matsalen bara flöt på. Jag tänkte nog inte så mycket på det. Det var mest när gäster och elever kom fram och tackade och var nöjda som vi förstod att det nog hade förändrats. Och jag är otroligt stolt över kökspersonalen! Dom har varit helt fan-

tastiska som har hängt med i mina idéer och omorganisationer. En stor eloge till dom!

Jag har varit kollega med Helene i över 20 år, och min glada och tacksamma mage har varit med hela den kulinariska resan under den gryteska eran. Wendelsbergs kök är ett grundmurat varumärke i folkhögskolesverige. När jag träffar på folk som har besökt oss, så berömmar dom alltid maten! Och det är till en mycket stor del Helenes förtjänst! Jag ber henne nämna några minnen från Wendelsberg.

– Stoltast har jag varit när jag fått feedback och godkännande av ungdomarna. Och jag älskar alla traditioner och jippon som vi har haft under alla år. Jag har haft så mycket trevligt och roligt med all personal, julspeket har ju alltid varit extra kul. Jag har stormtrivts med mitt kök och alla dess vrår, hela huset har varit mig varmt om hjärtat! Jag är väldigt tacksam för mina år på Wendels och ett stort tack till Jan, Sven och Marianne som gav mig förtroendet att driva köket på Wendels med så fria händer!

Vi alla på Wendelsberg önskar Helene all lycka i det nya jobbet!

Ola Karlberg

Är magen glad så är människan glad

Sanningen har alltid sitt pris och i det här fallet är det oklart vilket det är. Det kommer att ge sig. Men nu avslöjar vi det som alla vet men ingen vågar säga eftersom andra då kan känna sig trampade på tårna och det vill vi ju inte.

Folkhögskolans hjärta finns i köket. Nu är det sagt. Å andra sidan är det ju så att utan andra verksamheter, t ex skola med sina elever, så behövs heller inget kök. En del saker faller sig naturligt. Är magen glad så är människan glad och då faller ett tungt ansvar på köket. Om inte det fungerar så fungerar inget annat heller. Elever blir kinkiga, personalen blir sur och andra gäster kommer förmodligen att söka sig någon annanstans. Det är en outhärdlig tanke. Det är ingen enkel uppgift att jobba i köket på en folkhögskola och Wendelsberg ligger nog på övre halvan på listan över de skolor som är allra svårast. Inte för att vi som finns här är mer besvärliga än andra utan för att vi har osedvanligt många olika verksamheter och grupper som skall bli nöjda.

I köket på Wendelsberg har den uppgiften i alla tider skötts på ett galant sätt. Därför blev oron extra stor i huset när kökschefen Helena Gryte, efter nästan tjugo år i köket, valde att säga upp sig i somras. Trots sin ungdom drabbades hon av tankar som, "att skall jag göra något mer vettigt i mitt liv så är det dags

nu". Den tanken fick nog extra kraft då hon också fick ett erbjudande få kunnat motstå. Det var bara att acceptera, tacka Helena och önska henne lycka till. Men vi då!!! skrek en röst inombords.

Ring till arbetsförmedlingen och säg att du behöver en kock. Du kommer att mötas av ett hjärtligt skratt och svaret. Jaha, och varför ringer du till oss och berättar det? Det vet väl alla människor att det inte finns några lediga kockar att tillgå i dessa tider. Skall de dessutom kunna laga olika sorters mat, ha social kompetens, se glada ut och vara utrustade med ett sunt förnuft, glöm det...

Men kreativiteten och kompetensen i både hus och hjärta slår än en gång världen med häpnad. Efter en enklare organisationsförändring i kök och närbesläktad verksamhet klev ur mjölmolnet och stekoset en ny kökschef och en ny husmor. Simalabim! Numera heter kökschefen Camilla Emblen och husmor heter Helena Carlton. Båda sedan länge hemmastadda i både hus och hjärta. Varför gå över än efter vatten? Kökschefen ansvarar för det som händer köket och husmor tar ansvar för matsalar och kontakten med gäster av alla de slag. Så allt är sig likt men ändå helt annorlunda och pulsen i Wendelsbergs hjärta verkar slå snabbare än på länge och det finns ingen anledning till oro.

Nya bekanta skapar nya verksamheter

Det är många som kommit till Sverige på senare tid. Av olika skäl. Oftast av högst vedervärdiga anledningar. Flykt från, hot, terror, kaos, krig och tortyr... Det går inte att förstå fullt ut ens om man anstränger sig. Men det vi förstår räcker gott för att vi skall ställa upp med det vi kan. Det är bra att människor vill flytta till oss i det mörka kalla Norden. De behövs redan nu och kommer att behövas än mer i framtiden. Det är bara att beklaga att de kommer av fel anledningar. Men tillsammans får vi göra det bästa av saken. När omvärlden förändras och samhället ställs inför nya utmaningar så har folkhögskolorna alltid stått främst i ledet för att bidra med en del av lösningen. Det gör vi nu också.

Under det gångna året har vi därför arbetat med etableringskurser för nyanlända. En sex månader lång kurs innehållande svenskundervisning, samhällskunskap och mycket annat. Kursen skall göra det enklare för nyanlända att ta sig vidare till högre studier eller hitta en väg på arbetsmarknaden. Några väljer att fortsätta sina studier på Wendelsbergs allmänna kurs och det är vi särskilt glada för.

Vi har också drivit kurser under namnet "Svenska från dag ett". Olika långa och omfattande kurser för dem som fortfarande bor i asylboenden och som ännu inte vet om de får stanna i landet. Det har varit en spännande verksamhet om än inte helt okomplicerad. Högmotiverade och tacksamma deltagare som gör att verksamheten känns högst meningsfull. Men vi möter också mycket oro. Får jag stanna, var finns min familj, lever mina anhöriga... Det är ingen enkel uppgift, men viktig.

Verksamheten har genomförts i nära samarbete med studieförbundet Folkuniversitetet som med sina erfarenheter och nätverk varit en ovärderlig lagspelare. Verksamheten har bedrivits på Wendelsberg, i Mölndal och i Varberg. Under 2016 genomförde Wendelsberg kursverksamhet för nyanlända i en omfattning som motsvarar två hela långkurser, eller om

man hellre vill, en ökning av verksamheten med 25 procent. Det är mer än imponerande och ingen förstår riktigt hur det gått till. Men så är det ju ofta i en folkhögskolevärld utrustad med en lika omfattande som obegriplig kapacitet.

Ännu en pusselbit i våra ansträngningar i att underlätta för nyanlända är att Wendelsberg av Skolinspektionen beviljats intygsrätt i Sfi (Svenskundervisning för invandrare). Det innebär att vi numera har rätt att bedriva sfi-undervisning på samma villkor som kommunerna eller andra aktörer. Den som hellre vill läsa sfi på Wendelsberg än hos kommunen har rätt att göra det. Kommunen betalar och vi undervisar, kanske på ett annat sätt men enligt konstens och Skolverkets alla regler. Det är en ännu blygsam verksamhet hos oss men med intygsrätten står vi än bättre rustade inför framtiden.

Sören Eriksson

Ännu en ledarkurs

På rektor Oskar Lundgrens tid för mer än hundra år sedan fick deltagarna på vårterminen svarva sig en ordförandeklubba. Med den skulle de sedan resa ut i livet och förändra världen. Ja, de fick sannolikt mycket annat med sig också för att lyckas med den uppgiften. Men klubban i sig var en genial symbol för det skolan står för och vad som är var och ens uppgift här i livet. Allt sedan dess har Wendelsberg utbildat många världsförbättrare av rang.

Med en huvudman som IOGT-NTO har det alltid legat i verksamhetens natur att utbilda ledare. Organisationer har ett ständigt behov av goda ledare för att utveckla och driva verksamheter av allahanda slag. Under många år hade Wendelberg en tvåårig fritidsledarutbildning på skolan. Fritidsledarna hamnade i organisationslivet och inte så sällan i den kommunala fritidssektorn. Vi hade en utomordentlig fritidsledarutbildning. Men världen förändras och vi med den så vid sekelskiftet försvann fritidsledarutbildningen och istället uppstod en ettårig praktisk ledarutbildning. Under åren har den haft olika namn men blev kanske mest känd som Projektbildaren. Syftet med den var i första hand att utbilda personer som skulle gå vidare till en anställning i någon av nykterhetsrörelsens många verksamheter. Det var det många som gjorde och det var en mycket uppskattad utbildning.

Plötsligt förändrades världen igen och därmed efterfrågades en annan utbildning med en annan utformning och till viss del annat innehåll. Så håller det på. Behoven av goda ledare är konstant, eller nej, det har nog sällan varit så stora som i dessa dagar. Men pedagogiken och innehållet förändras över tid. Så har det alltid varit och kommer alltid att vara. Den förändrade verkligheten gjorde att hösten 2016 startade ledarutbildningen Verksamhetsnära ledarskap. Det är svårt att säga men beskriver väldigt bra vad det handlar om. Ledarskap som är starkt förankrat i en konkret praktisk verksamhet. Det som läses i teorin praktiseras också i verkligheten.

Dessutom i just den verklighet som deltagaren lever i. Det kan vara som ledare i en barn- eller ungdomsverksamhet i en ideell organisation, på en fritidsgård, i en bostadsrättsförening, en facklig verksamhet eller praktiskt taget var som helst. Kursen vänder sig främst till, som det idag heter, den civila sektorn. Kursen är ettårig och på distans och som man i utbildningsvärlden säger, på halvfart. Detta eftersom många av deltagarna vid sidan av arbetar som ledare på del-, halv- eller någon annan tid. Arbete förenas med studier, det är en bra sak. Tre gånger varje termin träffas deltagarna på Wendelsberg. Tiden där emellan hålls kursen på det stora nätet. En helt vanlig kurs alltså, fast helt annorlunda.

Sören Eriksson

En gammal tradition i ny kostym

Bilder: Ulf Magnusson Ord&Bild © 2017

Vår före rektor Sven Östberg, tillika grundare av teaterlinjen och Wendelsbergsrevyn, brukade ofta säga: "På Wendelsberg är allt som vanligt – inget är sig likt". Det gäller i allra högsta grad vår tradition att spela nyårsrevyer. Jan och Ingela Wennergren samt Sven Östberg startade denna tradition 1990 och fram till deras pension spelade de revyn 26 årgångar tillsammans med elever från den musikdramatiska utbildningen.

Vid deras pension stod vi inför ett vägsval. Skulle vi göra om utbildningen och låta våra elever syssla med andra projekt, eller skulle vi behålla revytraditionen? Eftersom revyn passar utmärkt bra in i vår kursplan och stämmer väl in på ett av teaterlinjens mål, att spela många föreställningar för betalande publik, valde vi att behålla konceptet.

Helle Dahl och Jonas Bagge är fortfarande ansvariga för kostym respektive musik. Dansläraren gör koreografin och jobbar tätt med regissören om hur slutresultatet ska se ut. Regissören tar hand om revyns helhet, val av texter, nummerordning, sketchernas utformning etc. Precis som vanligt alltså.

Däremot ändrade vi något i arbetssätt och upplägg. Inga lärare står längre på scenen. Eleverna får vara med i själva spålandet om innehållet.

En skrivargrupp bestående av elever och regissör har träffats en gång i veckan för att förvalta idéer till färdigt material. På så vis har materialet förnygrats lite grann. Musikinlagen har blivit en aning modernare och de talade inslagen mer situationsbaserade. Dessutom bytte vi namn till "Cabarevy". Men vi har fortfarande samma tank, att det skall vara en show för en publik på ålder mellan 10-99 år. Det måste finnas inslag för alla. Med andra ord... "På Wendelsberg är allt som vanligt – inget är sig likt!"

*Bosse Widell,
senaste årens regissör*

Årskurs 1956-57 firar 60-årsjubileum

Helmi Pelkonen/Karlsson och Stig Johansson har skickat in glimtar från läsåret 56-57 och hoppas härigenom kunna locka många gamla kamrater till Kamratmötet den 6 maj!
Vi börjar med Helmi.

Wendelsberg och TV firar 60 år

För 60 år sedan gjorde Wendelsberg sitt första framträdande i televisionen. Årskurs 56/57 representerade skolan. Hösten 1956 ringde nämligen producenten Anders Pontén till rektor Hilding Friman på Wendelsberg. Det var ju känt, att elever från hela landet sökte till skolan och nu skulle TV i Göteborg göra ett luciaprogram, som skulle innehålla luciatraditioner från "olika väderstreck". Kunde Wendelsberg ställa upp och fixa det?

På skolan fanns redan små programgrupper, samlade landskapsvis, som turades om med lördagsunderhållningen på skolan. Efter beslut i elevkåren så blev fem elevrepresentanter utsedda. En från söder, Alf Lemke "Mannen", en från norr, dvs undertecknad från Norrbotten, och en från väster, Stig Johansson, Dalsland. Skolans främsta musikaliska genier skulle stå för sång o musik. Pianisten Lars Ståhle från Småland och sångerskan Vivianne Åman från Uppland som också fick representera öster. Rektorn fyllde alltså sin Citroën på luciadagen, för att inta TV-studion i Göteborg. Alf, Vivi-Anne och jag erbjöds den komfortabla bilturen, medan Lars och Stig inte fick plats, utan dom fick ta bussen till Heden. (Var rektorns fru Helga den femte personen i bilen?) Väl framme vid Heden i Göteborg anropade Lars o Stig en taxi och beställde, galant, som de blivande celebriteter dom kände sig, skjuts till "TV-studion"! Chaufförens svar blev; "Var f-n ligger den?"

Den ännu inte kända "TV-studion" visade sig

vara en rätt skruttig barack, utan ytterlampa, på Chalmers tekniska högskola. Tekniken att sända TV-program sträckte sig för Göteborgs del ännu bara till den västra delen av Sverige. En trolig anledning till att vi inte slog igenom som TV-kändisar på Riksplanet.

Däremot blev succén stor i området runt Torget i Mölnlycke. Där fanns nämligen Hvarfvens El, ortens radio och TV-handlare, som generöst inbjöd elever och intresserade att se programmet i den TV han kopplat upp i sin källare. Mycket få personer på orten hade egen TV 1956 och skolan hade inte prioriterat sina resurser till en sådan osäker nymodighet. Birger, maken, som var en av TV-tittarna bedyrar att källaren var "fullsatt" och att programmet gjorde "succé".

Det var vit vinter i Göteborg och för västsvenska förhållande ganska mycket snö. Vi sminkades i en närliggande barack. TV gav inga bidrag till vår "outfit" – men vi hade fått order om ljusa färger på kläderna så att vi skulle synas bra i den svartvita TV-bilden. Vivi-Anne hade för kvällen fått låna en vacker rosa dräkt av en skolkamrat – det är det enda detalj jag minns av vår garderob. Vi balanserade sedan i en upptrampad stig i snön till nästa barack där "Sändningen" skulle ske. Resultatet blev kalla och blöta fötter.

I studion var det desto varmare! En stor ljusramp i taket gjorde att vi inte såg något av kameramännen (eller var det kanske bara en?) eller övrig teknisk personal. Mycket

varmt blev det också av alla lampor i det lilla rummet.

Där fick vi möta kvällens STORA STJÄRNA – "Luciageneralen" sedan många år – Lasse Dahlkvist. Rikskändis, skådespelare, sångare och vissskrivare, vars låtar, som vanligen handlade om sjömansliv, hav och Göteborg, ständigt spelades i radio och fanns i de flesta allsångshäften på den tiden. Stilig man på alla bilder man sett. En liten besvikelse att se hans brunsminkade, i mitt minne, rätt rynkiga ansikte i verkligheten. "En gubbe" – säkert 50 år (jag har kollat, han var 47!!)

Göteborgs lucia 1956 var Inger Lindahl och hon och hennes tärnor var desto yngre och fräschare, trots alla engagemang de haft sista dagarna. Det fanns en del logistikproblem att lösa när en programledare, 10? Tärnor, 1 lucia, 5 folkhögskoleelever, en STJÄRNA och ett piano skulle samsas med teknikpersonal och medverka i samma program, i direktsändning, men inte rymdes tillsammans i studion.

Vårt bidrag skulle alltså vara "Traditioner omkring firandet av Lucia i olika delar av vårt avlånga land". Vi hade ambitiöst förberett vår TV-debut. Helga Friman, rektorns fru, var entusiastiskt stöd inför för sång o musikuppträdandet. Vi andra hade tränat och fördelat taltiden.

Alf Lemke berättade om firandet i Småland, där man hade mycket intressanta traditioner! Vilka minns jag inte, bara att dom var imponerande. Stig Johansson berättade om hur man i hans hemby i Dalsland klädde ut sig och gick runt i gårdarna och tiggde. Som jag minns det, exv. till bagare med mjöl i en påse eller sotare med sot, som man kunde bruka om inte den man gästade var välvilligt inställd till besöket.

Som representant för hela stora Norrland kände jag pressen på mig att visa upp vår landsändas stolta traditioner. Men vilka var de?? Jag hade inte kunnat hitta någon enda "tradition" som handlade om Lucia i Norrland – trots att jag tillbringat nästan en hel natt i skolans stora bibliotek med uppslagsverk o bygdeböcker. Min enda egna erfarenhet av Luciafirande var att Norrbottens Kuriren, ortens tidning, utsåg en Lucia med tärnor och att dessa sedan kördes runt på ett lastbilsflak på luciakvällen

och visades upp på torget, i vinterkylan, med lottapälsar över sina vita linnen. Hur originellt var det? Ingen av mina norrbottniska skolkamrater hade några luciaminnen som kunde hjälpa oss att inte framstå som torftiga i jämförelse med "sörlänningarnas" traditionsrikedom. I min nöd kom jag ihåg att min finskfödda pappa hade berättat om en finsk sed, som var knuten till midsommarnatten eller kanske nyårsnatten. Man skulle äta en stor sked med salt på kvällen innan man gick till sängs. Under den kommande natten skulle så ens tillkommande visa sig i drömmen och erbjuda något att dricka.

Jag berättade för rektor Hilding om mina ansträngningar när jag mötte honom i en korridor. Han var, som nästan alltid, stressad, och klappade mig på axeln och sa, halvt bortvänd "det blir bra, det blir bra", varpå han hastade vidare i korridoren. Tror inte han hört på särskilt noga. Så min pappas story fick duga. Förresten, tröstade jag mig med, "vad kan väl göteborgare veta om Norrland"! Så det blev den "luciatraditionen", som jag delgav Göteborg med omnejd. "En typiskt norrländsk sedvänja är att äta salt på luciakvällen!" Ganska logiskt tyckte jag, eftersom de flesta svenska skolbarn på den tiden visste att lapparna hade salt i kaffet, vilket jag då och då blivit påmind om på skolan av kunniga kamrater. Vad jag senare fick veta (för ca 10 år sedan!), var att även Stigs firande var "stöld". Han hade berättat om ortens trettondagsfirande! Hur sanningsenliga "Mannen" Alf Lemkes traditioner var får vi aldrig veta, eftersom han inte längre finns med oss.

Var vi pionjärer och föregångare till TV-program med bristfälligt underbyggda "sanningar"? Skäms jag för våra hopdiktade traditioner? Nej, jag försvarar mig att med att vi gjorde vad vi kunde för bidra med kunskaper om skolans mångfald. I dag skulle det väl dessutom bara kallas "Alternativa fakta". Skolans heder räddades i alla fall, med råge, av våra skickliga musikanter. Sångfågeln Vivianne Åhman och pianisten Lars Ståhle, som vi alla förutspådde en karriär inom den riktiga "kändiskåren".

Helmi Pelkonen/Karlsson, årskurs 56/57

Årskurs 1956-57 firar 60-årsjubileum

Här kommer Stig Johanssons fantastiska bilder. Stig fortsätter på nästa uppslag.

Sjukbesök. Otränade eleven A råkade bryta sitt ena ben då han av okänd anledning sprang efter en elev från Värmland (söt flicka). Sjukvård ger besök, här av senare slöjdläraren Egon Lerebäck, Halland, och kommunpappersvändaren Stig Johansson, Dalsland. I väskan finns ett hårdkokt ägg och en herrtidning. Observera den ännu äldre Opeln, ägare läraren Herger

Karlberg. Vid pojkarnas spex beslöts att måla om Hergers bil. Målarpatrullen, under ledning av L, gick till fel garage i mörkret. Orolig ägare ringde polis som anlände! Hur förklarar man sej? Lösning: Ring Tor Smedjer. Han sa till polisen: Skicka hem dem till skolan! Polisen åkte, målning skedde på rätt bil. På morgonen signalerade Herger från Grindstugan till stora entrén. Bilen var kurbitsmålad. Herger tyckte det var roligt.

Smedjers återkomst till sängvärmern blev kortvarig. Annonns fanns i GP: "Nästan ny Simca säljes billigt pga. utlandsresa." Han tyckte inte att det var roligt!

Norrlandsafton. Alla dessa lördagssamkväm! Här framför John Wickström del av ett klassiskt drama.

Elevernas spex. Finns sprickor i hörsalens tak? I så fall uppstod de för ca 60 år sedan, då Arne Svensson och Edit Elgeskog gjorde entré, lätt förklädda till Carl-Henrik Johansson och Ann-Marie Thyr. Lektionen handlade om Henrik VIII.

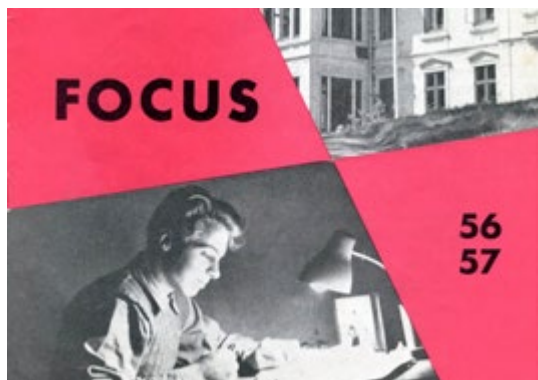

Lärarspexet. En förväntansfull Arne Svensson ser fram emot att få mjöla in Hans Lindgren. Hans antogs som elev vid skolan efter rekommendationer från f.d. eleverna författaren Sven Edvin Salje, inrikesministern Hans Gustavsson och kommundirektören Bengt Isaksson, som alla hyste stor tilltro till skolans fostrande förmåga. Wendelsberg verkar ha motsvarat deras förväntningar, ty efter terminerna på Wendels och Hans kännbara avgifter till Grindstugans "svordomskassa", lär Hans sedermera, enligt rykte, t.o.m. valts till kyrklig förtroendeman. Tänk om vi kunnat få berätta det för Arne Svensson!

Göteborgsafton. Göteborgarna gör "Barnens brevlåda". Barnen Margit Bergström och Rolf H var bra. Farbror Sven kan ses som Carl-Olof Gustring.

Wendelsfamiljen. Varje årskurs fick besök av familjen Bruno Wendel. Här 56/57 års upplaga.

FOCUS hette Wendelsbergs Årsblad förr i tiden. Här några klipp ur 56/57 års upplaga, vars redaktion bestod av Bo Göran Bengtsson, Bengt Åke Berggren, Alf Lemke, Margo Törnberg, Helmi Pelkonen och Bellman.

Lövet

Dinglar på en gren.

Lossnar.

Singel i vingel
beslutar falla
men vinden
har andra tankar
minsann

Leker ledande lätt
ur banor bladet
Virvel i höjd
sjunker i sänka
släpar mot jord
rullar

lyftes igen
snor in i en grästuvas
vissnade armar.

- - - - -

Vinden har tröttnat på leken
Gäspar i trädtopp och somnar.
Bladet . . . stannat
helt nära till jorden
Sakta förvandlas det åter till mull.

*av Sture Andersson,
poet från Torsö i Vänern*

Historielektionen började med att Smålands-sången sjöngs. Arne Svensson talade och sade:

– Jag ber att å mina egna, Lemkes och kejsar Napoleons vägnar få tacka för sången.

Lars-Ebbe: – Men Napoleon var väl ingen smålänning?

Svensson: – Nej, men han var en bra karl ändå.

*

Smedjer försökte förklara en kemisk formel de mer eller mindre träskalliga eleverna:

– Nej, nu slutar jag som kemilärare. Jag har alltid velat bli byggnadssnickare, så nu tror jag att jag ska ägna mej åt det gamet. Jaja, träarbete som träarbete.

*

Svensson under svensklektion:

– På 1800-talet brukade man i romanerna sätta ut tre punkter i stället för att omnämna oanständiga händelser. Så om Ville Moberg hade levat då, hade förmodligen hans böcker bestått av enbart punkter...

*

Skrivet av en ung tös i en uppsats: "Jag är en stor älskarinna av naturen."

*

GEOGRAFISKT PROBLEM

Hur kan det komma sig att "Småland" så ofta befinner sig på "Ångermanland"?

*

Sagt av Arne i psykologiundervisningen:

– Pubertet, det är när näsan växer så att landskapsbilden förändras.

*

Språkligt problem à la Karlberg: – A i engelskan uttalas ej.

*

John och Alf singlade slant om hur lördags-eftermiddagen skulle tillbringas, klave för sömn och krona för pluggning. De fick kasta tre gånger innan klave kom upp.

Grindisgossen

Pastisch på Lenngrens "Några ord till min kära dotter..."
av anonym wendelsskaldinna

*Min kära Wendelsflicka, du är stor
du från din nalle hunnit växa.
Av mig som länge uppå Wendels bott och bor
tag för din framtid denna läxa.*

*Du vet att "Grindis" är vad den väl alltid varit har
bebodd av kloka och av dārar
men ändå tror jag att den har
mer rätt till löje än till tårar.*

*För mycket misstro föder agg
För mycket lätt-tro ångers smärta
tänk ej i varje ros en tagg –
ej dygd i varje Grindisgosses hjärta.*

*Ve dig om du tror gott om alla dem
som detta hus bebor
riskera inte liv och lem –
bli hemma du – och tänk på mor.*

*Men med läsning slös ej tiden bort
Vi kvinnor knappast det behöver
Nej lämna det åt männens sort
dem får vi inte glänsa över.*

*Ett trevligt sätt, en gosses själ
kan knappast böcker skänka.
Nej, studera Grindisgossen väl,
Det ger dig ännen nog att tänka*

Lärde vi oss något?

Alla spex och muntrationer, blev det tid till studier? Ja, kanske svaret finns i ett axplock av vad det blev av oss:

Lärare av olika slag, grustagsägare, folkhögskollärare, ostmästare, högerombudsman, boxare, NTO-instruktör, sjuksystrar av olika slag, socialarbetare av olika slag, byggnadsnämndsordförande, bondmora, folkdansare, försäkringsagent/åkeriägare, handarbetspecialist, bilskollärare, präst, deltidsbrandman, polis, försäkringskasseutbildare, yrkesskolerektor, pianostämmare, elektriker, konsumentchef/kaféägare, politiker, pianospelare och make/maka.

Dessutom de som blev vad de var när de kom till skolan. Kanske var de lyckligast!?

Tala om förädling av begåvningsreserven!

Stig Johansson, 2017

Hela skolan leker

Gärna med hjälp av undervisningen naturligtvis, men sanningen är nog att vi lär minst lika mycket i andra sammanhang på skolan. I samtal och praktisk övning med kamrater på olika sätt. Många har lätt för att komma med i grupper medan det för andra kan vara lite motigare. När man väl kommit med i gruppen finns alltid risken att man fastnar i den lilla tryggheten och missar allt det där som sker i andra grupper och sammanhang. För att stimulera till att deltagarna knyter så många bekantskaper som möjligt och också får ta del av andras talanger och färdigheter, arrangeras vid kursstarten i

När läsåret startar bildas det snabbt olika grupper på skolan. Kamratgrupper, arbetsgrupper, lunchätargrupper, fikagrupper, övningsgrupper, sånggrupper, grupparbetsgrupper, internatgrupper, uppesittargrupper, redovisningsgrupper... och många fler. Det är bra. Man lär sig mycket av att umgås i grupp och ju fler grupper och sammanhang vi finns med i ju mer lär vi oss. Det är väl egentligen själva folkhögskoleidén i centrat, att vi lär av varandra.

augusti "hela skolan leker". I slumpvisa grupper leks och tävlas det om vartannat. Med hjälp av kamrater löses problem och uppgifter av allhanda slag. Lättsamma men annorlunda tävlingsmoment som manar till skratt och glada miner som i bästa fall har effekt en bra bit in på terminen.

Sören Eriksson

Volleybollnatta

Under ganska många år har haft vi för vana att, när höstmörkret sänker sej, anordna en volleybollturnering med Wendelsbergs olika klasser. Så även i november 2016.

Wendelsbergs egen gymnastiksal är för liten för ett sådant evenemang, så vi hyr in oss i Idrottshuset nere vid Massetjärn i Mölnlycke. Att få tid där är inte lätt, då samhället vimlar av föreningar som utövar bollsporter av alla upptänkliga slag. Störst är innebandyn, där Pixbo har mängder med ungdomslag, och A-lagen ligger i högsta serien på såväl dam- som herrsidan.

Men på natten är det ledigt! När den ordinarie verksamheten tar slut vid 22-tiden, då är hallen vår, och vi spelar över midnatt och fram på småtimmarna. Somliga lag satsar på förberedelser, såsom träning och taktik. Andra fokuserar mer på yttre detaljer som ansiktsmålning, hejaramsor eller rosa pyjamasar. I höstas var vi åtta lag som kämpade om dom ärorika guldmedaljerna. I finalen möttes Tal 2 från Teaterlinjen och Kultur/Dramagruppen från Allmän linje. Efter en rafflande match var det Tal 2 som segrade. Grattis!

Guldmedaljörer Tal 2 Från vänster: Alfred Hedbratt, Andreas Axelsson, Felipe Larsson, John Lidén, Karl Tholin, Douglas Hellberg och Matilda Dock (båda Mu 2)

Silvermedaljörer Kultur/Drama Från vänster: Johan Mackegård, Axel Merighi, Irina Eriksson, Isak Dizdarevic, Petter Gunnäs (Samhället), Leo Sjögren

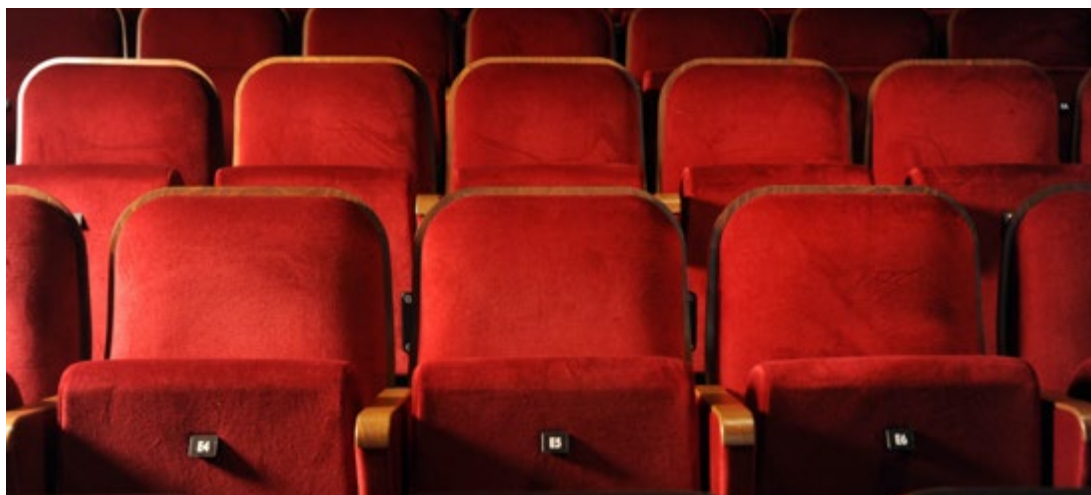
Nya stolar i teatern

Nu har det kommit nya stolar till Wendelsbergs teater – och det beror på Kamratförbundet. En stol till en teatersalong kostar inte just mer än en hygglig fåtölj till ett ordinarit vardagsrum. Helt överkomligt alltså. Men nu är det ju så att man sällan har mer än två fåtöljer i vardagsrummet – och kanske två till i rummet som blev ledigt när Lisbeth flyttade hemifrån. På Wendelsbergs teater behövs det 222 fåtöljer och det är en helt annan ekonomisk fråga.

sitter bakom stolen som ser vem som skänkt stolen framför. Komplicerat? Ja!

Stolarna är tillverkade i Tjeckien och är försedda med ett sammetstyg som i princip lär vara outslitligt och opåverkbart av alla nu kända naturkrafter.

De gamla stolarna har fått nytt hem i en teaterlada i Sundborn, Dalarna, och det är också värt att uppmärksamma. Det blir den tredje platsen i landet där de får göra nytta.

Gammalrektor Sven hade föresatt sig att det skulle finnas nya stolar i teatern innan han gick i pension. Längre hade han kikat i skolans bokslut för att hitta den halva miljon som behövdes. Men alltid dök det upp något annat som var mer akut än teaterstolar. Det fanns ju trots allt stolar att sitta på. Även om stoppningen försökte rymma från siddynorna. Hade inte Wendelsbergs Kamratförbund ingripit hade nog rektor Sören fått fortsätta att leta i bokslut. Men nu ingrep Kamratförbundet och några enskilda personer. I juni blev det klart och ett tusental ändor av skilda modeller har redan suttit in stolarna. Om du inte suttit i någon av stolarna ännu så har du möjlighet att prova vid kamratmötet i maj. Då kan de som skänkt stolar också leta efter den lilla skylten som berättar vilken stol de betalat. Skylten sitter på ryggstödet baksida. Så det blir den som

Wendelsbergs teater byggdes som gymnastik- och samlingssal 1965. Det var ett mycket vackert rum men en usel teater. Det gjorde väl inte så mycket då. Det spelades inte särskilt mycket teater på Wendelsberg 1965. Det gymnastiserades betydligt mer. När det förekom scenprogram fick man med möda släpa fram stapelbara stolar från ett utrymme under scenen. Scenen var för sin tid ganska välutrustad men måste även med vänligt sinnade ögon mest betraktas som en hållighet i väggen. När teaterutbildningen startade på Wendelsberg 1979 trängde den sig gradvis in i gymnastiksalen. Man hade under en period spelat på den gamla möbelvinden, förtjänstfullt ombyggd sommaren 1986 av två deltagare på teaterutbildningen, Kjell Sköld och Per Nilsson. Det var en trevlig lokal, på många sätt, men inte någon vidare teaterlokal. De

flesta uppsättningar verkade utspelas på en järnvägspererrong. Lokalen var mycket smal och mycket lång. I början av 1990-talet började teaterutbildningen tränga ut gymnastiken. Gymnastik- och samlingssalen förvandlades till ett neutralt teaterum.

Då – på 1990-talet – var neutrala teaterum på modet. Idén är att rummet skall vara stort och tomt. I taket skall man kunna hänga strålkastare var som helst och rummet skall vara så svart som det någonsin går. I det rummet skulle man bygga de scener och de publikplatser man behövde, anpassade till just den pjäs man spelade just då.

På Wendelsberg innebar det att man under några år byggde tillfälliga scener och läktare av hopfällbara podier som Vicke Edsler tillverkat i skolans snickarbod. Publikerna fick sitta på de stolar som tidigare förvarats under scenen. Tanken med det neutrala teaterummet är inte dum. Men den är opraktisk. Det fordras en väldig mängd arbete för att vara så flexibel. Med tiden blev det så, att alla föreställningar spelades med scenen åt ena hållet och publiken mitt emot.

Nu gör sig gymnasterna och idrottarna påminna och Wendelsberg bygger ny gymnastiksal. Det neutrala teaterummet delas på mitten. Halva lokalen blir scen och den andra halvan salong. Den gamla scenen blir danslokal. Några publikplatser byggdes inte. Det handlade om pengar. Publikerna fortsatte att sitta på stolarna som legat under scenen. Ibland ersattes de av en läktaranordning inlånad från Alhambravarieténs cirkustält.

Någon gång i början av detta sekel visade det sig att Folkan – den legendariska revyteatern på Östermalmstorg i Stockholm – skulle rivas. Efter en snabb överenskommelse med teaterhusets nya ägare, PEAB, för tio kamrater, anställda på Wendelsberg tillsammans med olika anförvanter, barn och bekanta till dessa, till Östermalmstorg. De hade två 20-fots stålcontainrar med sig och en rejäl uppsättning skruvmejslar. Med sig hade de också ett löfte om att för 10 000 kronor få ta med sig så många stolar från salongen som rymdes i containrarna.

Efter två dagars arbete var ungefär 250 av Folkans ganska nedslitna fåtöljer bärgade.

Merparten plockades från teaterns balkong. Stolarna där var något mindre slitna än de på parketten. Vid höstens första premiär på Wendelsbergs teater kunde publiken sitta i stolar som var mjuka, satt fast i golvet och hade säten som fällde upp sig när man reste sig. Tänka sig. För bara 10 000 kronor.

Det sista är inte sant. Stolarna kostade visserligen bara 10 000! Men transporterna och tillstånden för att få ha containrar stående på Östermalmstorg var betydligt dyrare än så. Kamraterna som hämtade stolarna fick visserligen ingen lön, men mat, resa och hotell fick de. Ja – det var väl ingen farlig kostnad. Sedan skulle ju golvet i teatern byggas om och stolarna skulle monteras. Ingen har vågat räkna ut vad dessa 250 mycket billiga stolar egentligen kostade.

Men nu kan du – för första gången i Wendelsbergs teaters historia – sitta i stolar som inte använts någon annan stans. Oavsett din ålder kommer du inte heller, oavsett hur mycket du sitter i dem, kunna slita ut dem. Förutsatt att du sitter ganska stilla förstås.

Detta kan vi tacka Kamratförbundet för. Tackar.

Sven Östberg

Sponsrade stolar 2016

Logen 306 Fridsam, Vetlanda

Maj Olsson, Mölnlycke

Lizzie Andersson, Mölnlycke

Bojan Sjöqvist, Sundsvall

Sören Eriksson, Varberg

Ulf Magnusson, Mölnlycke

Marianne Källman, Hisings Backa

Berit Eriksson, Mölnlycke

Tillkommer 2017

Börje Johansson

Sven Johan!

Det är oerhört många som har haft med Wendelsberg att göra en kort stund. Kanske inte mer än en föreläsning, ett vallborgsmässosfirande eller en teaterföreställning. Våldigt många har tillbringat ett läsår på Wendelsberg. Några har haft med Wendelsberg att göra nästan hela livet. Sven Johan Bengtsson, som avled i december 2016, var en av dem som följde Wendelsberg nästan hela livet.

Under flera år på 1980-talet dök skolstyrelseordföranden Sven Bengtsson upp vid skolstarterna i augusti.

Hur är det förresten? På pappren i skolans arkiv står det – Sven Bengtsson. Men på senare år har vi på Wendelsberg sagt – Sven Johan. När bytte vi, och varför? Ingen vet. Bli inte förvirrad. Hela artikeln handlar om samme man – Sven Johan. Alltså –

Under flera år på 1980-talet dök skolstyrelseordföranden Sven Bengtsson upp vid skolstarterna i augusti. Efter sedvanliga välkomstord från rektor och presentationer av olika viktiga anställda och musikinslag steg Sven Johan upp i talarstolen, blickade strängt på församlingen genom stålågade glasögon och talade med vårdad, aristokratisk halländska till de nyanlända kursdeltagarna.

Han sa alltid ungefär samma saker, väl medveten om att ytterst få skulle minnas tillräckligt mellan åren, för att kunna jämföra, även om de skulle gå flera år på skolan. Hans välkomsthälsning blev på grund av åhörarnas glömska en nyhet varje år.

Budskapet innehöll tre delar. Först önskade han deltagarna välkomna till Wendelsberg och gratulerade dem till att de valt att studera vid en skola som, om de ville, skulle kunna förändra hela deras liv till något ännu bättre än det redan var. Sven Johan kunde på grund av egen erfarenhet garantera detta. Han hade ju varit elev här. Sedan påpekade han att kursdeltagarna kanske skulle träffa på människor på besök, som varit elever på

Sven Johan står redo att med slag på gonggongen inleda den antistötliga klang- och jubelkantaten vid förbundets världskongress på Ugglegård.

Wendelsberg, förr i tiden. Han uppmanade nu de nya eleverna att inte lyssna om besökarna påpekade att Wendelsberg inte alls var som förr – då det varit en vida mycket bättre skola. Wendelsberg skall, sa Sven Johan, inte vara som förr. Den skall vara som nu! Skolan var inte bättre förr, bara annorlunda. Till sist påpekade Sven Johan att även om deltagarna gick på Wendelsberg för att senare kunna skaffa sig ett yrke, så var det viktigt att de tog till sig allt som bjöds i undervisningen och på fritiden. Man har lika stor nytta och glädje av det som inte direkt har med det planerade yrket att göra. Som ett exempel på detta berättade han om hur han fick sitt första jobb som byggnads-

ingenjör. Det fanns flera sökande med samma kvalifikationer, men det var bara Sven Johan som vid anställningsintervjun kunde deklamera en bit från en dikt av den grekiske skalden Homeros.

Det är svårt att veta vilket intryck Sven Johans hälsningsord gjorde på de nya eleverna. Men Sven Johans person gav en betydande tyngd i budskapet om nyttan och glädjen i studier. Många kursdeltagare tyckte nog att han verkade både sträng, allvarlig och eventuellt farlig. De skulle bara vetat!

Sven Johan var mycket precis. Han trodde på naturlagarna och han trodde inte att det fanns alternativa sanningar. Han hade dessutom ett yrke som krävde precision. Han var byggnadsingenjör och vaghet i den yrkesutövningen är katastrofal. Sven Johan såg ofta allvarlig ut, men han skrattade ofta och gärna. Skratten var korta, men många. Sven Johan hade en hög position i världsförbundet Antistöt. En organisation som uppstått på Wendelsberg, vars mål var att minska "stötandet" till förmån för studier. De brydda nya eleverna skulle förvånats om de sett Sven Johan presidera vid de antistötliga världskongresserna. Sven Johan saknade inte ett betydande mått av humor.

Sven Johan gick med i NTO i 1946 och det var självklart att han skulle studera på Wendelsberg, så fort han arbetat ihop tillräckligt med pengartill kursavgiften. Det gjorde han som byggnadssnickare. Sven Johan studerade på Wendelsberg 1948-49 och 1950-51. Sedan utbildade han sig till byggnadsingenjör.

Engagemanget i NTO gjorde att Sven Johan hade täta kontakter med Wendelsberg. Byggnadsingenjören togs tidigt i anspråk för Wendelsbergs del. Första byggnadskommittén Sven Johan var medlem i tillsattes 1961, för att se till att bygga det som blev 1965-års Nya Elevhem. Det dröjde inte längre än till 1965 innan Sven Johan kom med i Wendelsbergs skolstyrelse. Ordförande var han i tio år, från 1981. Därefter har Sven Johan, tillsammans med livskamraten Barbro Lemark, varit en flitig gäst på julfester och framförallt på kamratmöten. Ja – som alla förstår – Barbro har också studerat på Wendelsberg – 1951-53.

Sven Johan blev, med två års glapp, efterträdare till David Svenningsson, som skolstyrelseordförande. Det är lite anmärkningsvärt. Sven Johan hade haft David som lärare under tre år i folkskolan. Är det bra att människor som känt varandra länge och har ungefär samma bakgrund ärver ämbeten av varandra? Hindrar inte sådant framåtskridande och utveckling?

Det är nog inte så farligt med det. Att man känner varandra och levt i samma organisation garanterar att man bär den grundläggande idén om vad skolan är till för. Sedan blir det ändå inte detsamma. Sven Johan skulle inte tillåtit att Wendelsberg varit ett museum. Sven Johans ande svävar fortfarande över Wendelsberg – skolan bärs av folkrörelseidén om att det goda samhället skapas av dess brett bildade medborgare, man skall ta vara på tillfället att utvecklas på många vis, gamla folkhögskolor skall verka på samtidens villkor och det finns inga alternativa sanningar. Oavsett vad Donald Trump påstår.

Sven Östberg

Guldnålar

Vid Wendelsbergs kamratförbunds årsmöte den 14 maj 2016 tilldelades rektor Sven Östberg och kamrer Marianne Källman kamratförbundets förtjänststecken, den s.k. guldnålen. Båda har under en lång rad år gjort ovärderliga insatser för Kamratförbundet.

Nu har dom avgått med pension och porträtterades i Årsbladet 2016, men vi hoppas kunna få glädje av deras kunskaper och engagemang även framöver!

Ett litet hotell

Men ett jättestort vandrarhem! Ja, i alla fall under sommaren och det är ju då de flesta bor på vandrarhem. Det finns all anledning att påminna om möjligheten att bo på Wendelsberg. Ett unikt boende med rum i av olika varianter och med olika standard. Många söker sig till oss för den unika 1800-talsmiljön. Många längtar säkert efter den dignande frukostbuffén. Personalen går inte heller av för hackor, förresten.

Vandrarhemmet är anslutet till STF, Svenska

Turistföreningen, och vårt hotell är numera tvåstjärnigt och det är minsann inte fy skam för en enkel folkhögskola.

Wendelsberg är ett populärt ställe att bo på. 2016 noterade 11 412 gästnätter. Tidernas rekord. Men det finns risk att vi slår det redan i år så skynda på ett boka!

Allt om hotellet och vandrarhemmet finns på www.wendelsberg.com

Sören Eriksson

Insamling 2016

Lena-Marie Ahl
Bo Algerbo
Bertil Andersson
Birgitta Andersson
Gertie Andersson
Lars-Erik Andersson
Margit Andersson
Marie-Louise Andersson
Per-Ivar Andersson
Ulf Andersson
Göran Andreasson
Sonia Andreasson
Sven H Arnell
Gunilla Arneström
Anne Sophie Aronsson
Bertil Aronsson
Rune Arvidsson
Gert Assarsjö
Kjell Axelsson
Lena och Rune Axelsson
Inga Becker
Kerstin Berg
Sune Birging
Yngve Brandt
Karstin Bratt
Bo Broberg
Marika Brolin
Edith Boman
Gulli Börjesson
Ingrid Carlsson
Lars Carlsson
Lennart Dahl
Barbro Dahlberg
Anders Dahlström
Håkan Edberg
Jan Edeflod
Göran Eklund
Bengt och Nann-Britt Elfström
Edla Elfving-Burman
Walter Ellsinger
Sonja Emanuelsson
Inga-Lill Elofsson
Tomas Engström
Allan Eriksson
Alvar Eriksson
Börje Eriksson
Harry Eriksson

John Bertil Eriksson
Sören Eriksson
Astrid Erlandsson
Aina Folkesson
Antoinette Forsblom Räms
Karin Forsgren-Berntsson
Margareta Franze´n
Carl-Erik Fredman
Mats Frost
Bengt Frostegren
Gertrud Frostegren
Anders och Inga Frönell
Marianne Glimstedt
Karin Gustafsson
Margareta Gustafsson
Maj-Britt Fridh och Rune Gustafsson
Viran Gustafsson
Vera Hammar
Anna-Greta Hansson
Ingela Hansson
Lilian Hansson
Jan Helin
Paula Holländare
Ulla Holmlid
Nisse Häggglund
Bengt Isaksson
Karin Isaksson
Petter Jakobsson
Ingemar Jansson
Inger Jansson
Rune Jansson
Berit Johansson
Birgitta Johansson
Börje Johansson
David Johansson
Sven-Olof Johansson
Stig Johansson
Tommy Johansson
Ulf Johansson
Anders Jonasson
Eva Lena Jonsson
Kjell -Åke Jonsson
Anita Josefsson
Anna-Britta Jönsson
Ingrid Jönsson
Ola Karlberg
Aina Karlbom
Elsa Karlsson
Gunnar Karlsson
Inga-Britt Karlsson

Jan-Erik Karlsson
Krister Karlsson
Stig Karlsson
Sven-Erik Karlsson
Håkan Kjellsson
Lars Kloberg
Jan Korpela
Per Arne Krantz
Stig Kroon
Marianne Källman
Jan Larsson
Leif Larsson
Tomas Larsson

Märta Peterson
Anna-Maja Pettersson
Birgitta och Hans Pettersson
Elin von Porat
Gullan och Nils-Börje Ramström
Lars-Erik Redin
Marie Rehnström
Inga och Jan Sandberg
Kjell Schön
Bojan Sjöqvist
Kjell Sköld
Kerstin Steen
Olof och Kristina Strömberg

Solveig Lilja
Maj-Britt Lindahl
Gunnel Linné
Thomas Löfgren
Ingrid Martin
Åke Martinsson
Lena Modin
Doris Molin
Lilian Möller
Gunnel Nilsson
Ivan Nilsson
Kerstin Nilsson
Irma Nordangård
Evy Nordström
Rolf Norman
F Nyström
Dagny Olsson
Dan Olsson
Ingmarie Olsson
Maj Olsson
Sten Åke Palmén

Folke Strömbom
Ella-Stina Sturefelt
Anna-Lena Sunesson
Marianne Svedin
Helmer Svärd
Ann Marie Thyrman
Karin Tidefors
Alf Tyvid
Sture Virdebrant
Gunborg Vrede
Lennart och Marianne Västeräng
Margareta Wall
John-Eirik Westberg
Karin Westerberg-Olsson
Gertrud Widell
Margareta och Bert Wikström
Arthur Ygdevik
Lars Öhman
Orvar Örgård
Roland Östling
Erik Östberg
Sven Östberg

Till minne av...

Sven Bengtsson

Syster Britta
Bertil och Karin Adeskär
Brita och Jan Ahlqvist
Kerstin Andersdotter
Birgitta Andersson
May-Bodil och Herved Antlöv
Kjell Axelsson
Borghild Bengtsson
Sture Berggren
Margot och Lasse Bergman
Kerstin och Lennart Bränneby
Vivi-Anne och Gunnar Bylund
Lennart Eriksson
Karl Erik Hermansson
Brita och Bengt Isaksson
Birgit och Stig Johansson
Ola Karlberg
Ove Klittby
John Lönn
Märta Månsson
Krister och Maritza Nilsson
Maj-Britt Persson
Rune Olausson
Lars Raning
Bojan Sjöqvist
Ella-Stina och Rune Sturefelt
Senni Svensson
Ingalill Swenson
Claes och Lotta Toreld
Britt Vendelsjö
Anders, Hans, Barbro Windt
Anna-Stina Åström
Sven Östberg
Kusinerna Ture, Sonja, Gunnel och Ulla
Riddartemplet Balder

Olle Frisk

Ing-Marie Öhman
Gösta Stafrin

Irma Hansson

Siv Engberg
Daga Hansson

Daga Hansson

Helga Back
Siv Engberg
Helmer Svärd

Arne Jonsson

Siv Engberg
Helmer Svärd

Inga-Lill Torin

Gladys Johansson
Sven Torin

Jan Wennergren

Snickar-Britta och Kenneth Alm
Gunnar och Hjördis Arnborg
Kjell Axelsson
Agneta och Bo Bergman
Berit och Nils Eriksson
Sören Eriksson
Brita och Bengt Isaksson
Birgit och Stig Johansson
Inger Karlberg
Anna och Ola Karlberg
Marianne Källman och Rickard Rozenberg
Jan Linde
Helmer Svärd
Maj-Lis Wahlgren
Anna-Stina Åström
Sven Östberg och Barbro Högberg

Elever läsåret 2016-2017

Allmän kurs

Abuukar Mohamed-Dek, Göteborg

Al-Akhal Moustafa, Mölndal

Al-Nasir Jasmine, Kil

Alsaadi Karar, Mölndal

Altin Malin, Göteborg

Andersen Nichlas, Örebro

Babic Petar, Gunnilse

Bergström Einar, Kålleröd

Bilic Anamaria, Arvika

Bjerkevik William, Sjuntorp

Borgman Marcus, Lycke

Carvajal Jimmy, Hisings Backa

Classon Pontus, Göteborg

Dahlstedt Hanna, Kungsbacka

Dahlström Max, Torslanda

Dannhagen Mattias, Västra Frölunda

Dexell Emma, Kode

Dizdarevic Isak, Malmö

Egnell Chriss, Partille

Ekengren Alexander, Genarp

Eriksson Irina, Åre

Fager Tsimika Sofia, Göteborg

Faxell Vanja, Hägersten

Ferling Molly, Vendelsö

Forslund Ludvig, Hovås

Fortunato Pietro, Göteborg

Gill Martina, Mölnlycke

Grankvist Natasha, Göteborg

Gunnäs Petter, Stockholm

Hellquist Hanna, Mölndal

Henriksson Markus, Göteborg

Hillar-Odelberg Alexander, Ödeshög

Hussein Ibrahim, Göteborg

Höijer Adrian, Karlskoga

Ibrahim Ali Nur, Nyköping

Jafari Fatemeh, Mölndal

Jedvik Leib Mirella, Göteborg

Jungermann Johan, Varekil

Jönsson Jessica, Mölnlycke

Kalitin Karit, Göteborg

Karlsson Julia, Göteborg

Karlsson Vendela, Angered

Kayenga Jimmy, Göteborg

Kertan Jan, Göteborg

Krabbe Sebastian, Askim

Kullberg Jakob, Göteborg

Kårby Karl, Katrineholm

Lamassaari Patrick, Landvetter

Larsson Anna, Mölndal

Larsson Hanna, Kullavik

Lassen Cecilia, Mölnlycke

Latif Ardin, Göteborg

Lindell Emil, Stenkullen

Linder Filip, Pixbo

Lindgren Johan, Varberg

Lundin Andreas, Västerås

Mackegård Hansson Johan, Östersund

Malmenlid Kim, Jonsered

Mellvé Hugo, Bjärred

Merighi Axel, Alingsås

Morales Roberto Kevin, Hisings Backa

Morina Malsore, Mölnlycke

Morina Mimoza, Mölnlycke

Mouishi Saja, Alingsås

Mulange Christian, Tanumshede

Nordström Mattias, Vintrosa

Nordström Robin, Mölnlycke

Nyberg Nanna, Torslanda

Näzell Hampus, Mölndal

Persson-Rosberg Kevin, Bunkeflostrand

Pettersen Sebastian, Filipstad

Pettersson Daniel, Falun

Rahro Rozbe, Angered

Rasho Nedal, Mölndal

Risto Moberg Jennie, Göteborg

Ryberg Hanna, Billdal

Shire Elhaan, Angered

Sjögren Södrén Leo, Umeå

Sparring Daniel, Göteborg

Stooss Angelica, Göteborg

Sultani Farid, Landvetter

Sundberg Julia, Fagerfjäll

Svensson Patrik, Mölnlycke

Tallkil Winter Samuel, Södertälje

Thawornsalee Wisanu, Trollhättan

Torsell Alexandra, Lindome

Warkki Berntsson Rebecka, Göteborg

Vikberg Rosanna, Göteborg

Wilhelmsen Mats, Västra Frölunda

Zackrisson Jacob, Lindome

Zetterberg Lina, Stenungsund

Öst Josephine, Borås

Teater årskurs 1 - musikdramatik

Bangoura Ebba, Linköping
Berggren Ida, Vallda
Bjurek Lovisa, Mölndal
Brezina Najomi, Nyköping
Edander Linnea, Umeå
Fager Maja, Kil
Gester Emma, Borås
Holm Amanda, Varberg
Johansson Hanna, Lindome
Körner Ellen, Bollnäs
Ludvigsson Alma, Stenungsund
Matsson Josefin, Norrköping
Mossberg Martin, Kristinehamn
Pollack Emma, Kristinehamn
Rudqvist Jonathan, Arvika
Sjöstedt Jasmine, Kungälv
Sterki Nellie, Alingsås
Söderqvist Amanda, Stenungsund
Wildmark Matilda, Sjöbo

Teater årskurs 2 - musikdramatik

Andersson Erik, Älgarås
Apelberg Marielle, Hisings Kärra
Appelskog Agnes, Örebro
Assio Rebecka, Falköping
Bothén Elvira, Uppsala
Dock Matilda, Båstad
Ekberg Hanna, Uppsala
Elmander Josefine, Alingsås
Hellberg Douglas, Hörby
Jerlström Magdalena, Mariedamm
Lindqvist Linnea, Hallstahammar
Nabbing Felicia, Falköping
Rudqvist Hampus, Arvika
Skjulsvik Miriam, Sollentuna

Teater årskurs 1 - taldramatik

Andersson Markus, Trollhättan
Ardenheim Bjarki, Göteborg
Becker Mathilda, Malmö
Boman-Persson Maja, Göteborg
Celander Sally, Vikbolandet
Feurst Lukas, Göteborg
Folgart Sofie, Kinna
Fransson Jesper, Sundsvall
Hallbäck Jesper, Stora Levene
Houman Venus, Göteborg
Karlsvärd Brinde, Norrköping
Kullberg Ingrid, Örby
Lehtonen Anna, Västerås
Müntzing Nellie, Rönneshytta
Sahlström Nils, Skara
Salén Moa, Duved
Spaton Goppers Mathilda, Göteborg
Svensson Alma, Lidingö
Tingsdal Elin, Vällingby
Wallgren Mathilda, Uppsala
Zimmergren Mattias, Höganäs

Teater årskurs 2 - taldramatik

Axelsson Andreas, Sjuntorp
Boke Sandra, Skövde
Bolin Siri, Göteborg
Bäck Linnea, Falun
Ekendahl Emelie, Göteborg
Elffors Elfström Hanna, Nacka
Falkebring Cecilia, Norrköping
Hammarström Elsa, Sakrpnäck
Hedbratt Alfred, Mölnlycke
Ingelsson Erika, Malmö
Knaevelsrud Moa, Malmö
Lantz Olga, Styrö
Larsson Filipé, Mölnlycke
Lidén John, Kungsbacka
Lücke Sophia, Falkenberg
Pettersson Julia, Mölnlycke
Tholin Karl, Örebro
Åkerman Elias, Sundsvall

Verksamhetsnära ledarskap

Abdullaev Nariman, Angered
Abo Essa Melad, Göteborg
Anevad Åke, Solna
Cederholm Anette, Mölnlycke
Chalusi Edwin, Göteborg
Dahlén Therese, Bjursås
George Shahad, Angered
George Shilan, Angered
Martinsson Mario, Göteborg
Nyström Emma, Lerum
Sjögren Marie louise, Göteborg

Teaterproduktion - Teater nomad

Axberg Emma
Eriksson Anna-Clara
Hagerman Karolina
Hedman Erik
Jørgensen Christian
Olofsson Astrid
Thomsen John
Wiklund Hanna

Personal

Skolledning, administration mm

Sören Eriksson, rektor
Marcus Andersson, kamrer
Berit Eriksson, skolsekreterare
Jenny Gustafsson, skolsekreterare

Eva Selander, kortkursansvarig
Ylva Axelsson, ekonomiassistent
Bo Arnryd, biblioteksassistent
Maria Kornevik Jakobsson, kurator

Lärare

Jonas Bagge
Wil Coppen
Helle Dahl
Björn Dimming
Erica Eng
David Eriksson
Hans Hammarström
Lisa Henningsson
Ola Karlberg
Jesper Åvall

Björn Lanefelt
Karin Lindqvist Eklund
Maria Onelius
Caroline Rydefjord
Jennie Rydén
Sue Sergel
Cariina Sundström
Gunn Svensson
Bo Widell

Hushåll och kursgård/vandrarhem

Nina Andreasson, kock
Helena Carlton, husmor
Marie Edmar, kock
Maria Emilsson, köksbiträde
Camilla Emblen, kökschef
Anna Gustavsson, kursgården
Krisztina Hajnal, städerska
Jeanett Johannessen, städerska

Amira Karaduz, städerska
Siri Kotchompoo, kock
Arvid Leimar, kursgården
Kristin Lif Linder, kursgården
Suada Lizalo, städerska
Ingrid Selin, kursgårdsföreståndare
Anna Wilson, köksbiträde
Ela Witermark, internatföreståndare

Vaktmästeri mm

Patrik Hultsten, vaktmästare
 Björn Johansson, vaktmästare mm.
 Tomas Larsson, hantverkare
 Patrick McAvey, vaktmästare
 Kjell Sköld, vaktmästare

Skolstyrelse

Charlotte Backman, ordf., Lidköping
 Johnny Boström, Karlstad
 Magnus Falk, Frillesås
 Sven Hallbert, Göteborg
 Eva Nilsson, Göteborg
 Birgitta Rydell, Borensberg
 Birgitta Svensson, Halmstad
 Malin Thorson, Göteborg

Kamratförbundets styrelse

Sören Eriksson, ordförande
 Marie Rehnström, v. ordförande
 Ola Karlberg, sekreterare
 Marianne Källman, kassör
 Lena Modin
 Thomas Engström
 Håkan Edberg
 Sven Östberg

Wendelsbergs Kamratförbund inbjuder till Kamratmöte lördagen den 6 maj 2017

Tag med ditt gamla fotoalbum till årets kamratmöte. Glada skratt skapar gemenskap under lediga stunder tillsammans med gamla kursare.

Program

11.00 Skolans café öppnar och håller öppet till 16.00.

12.00 Folkhögskoleföreläsning

13.00 Lunch

14.30 Kamratförbundets årsmöte i Hörsalen

16.00 Underhållning

17.30 Buffé

19 30 Årskursvisa träffar och allmänt umgänge.

Boka gärna lokal för din årskurs på 031-338 05 36.

Anmälan till kamratmötet och ev. rumsbokning för övernattnig
på telefon 031-338 05 36

Hanna Ekberg
Cabarevyn 2017